

មេរៀនបន្ថែមស្តីអំពី
ការកសាងចរិតលក្ខណៈ

ថ្នាក់មធ្យម អំណិត ២

រៀបរៀងដោយលោកគ្រូគង្វាល ជេ. ជេ. លឹម
ដោយមានការពិគ្រោះយោបល់ពីលោកគ្រូគង្វាល ដេវីឌ ហ៊ីកស៍

បោះពុម្ពនៅខែធ្នូ ឆ្នាំ២០១០

Character Building Supplement

By Ps J.J.Lim;

with helpful contributions by Ps David Higgs

©2013 by Pilgrim Covenant Church

Khmer Language version © Gratia Dei Sola Media

Published by Gratia Dei Sola Media

Blk 203B, Henderson Road, #07-07, Singapore 159546.

Website: www.gdsmedia.org

Email: gdsmedia.sg@gmail.com

All rights reserved Printed in Singapore

មាតិកា

អារម្ភកថា	៤
មេរៀនទី ១៖ សេចក្តីស្រឡាញ់.....	៦
មេរៀនទី ២៖ សេចក្តីអំណរ.....	១០
មេរៀនទី ៣៖ ភាពស្ងៀមស្ងាត់	១៣
មេរៀនទី ៤៖ សេចក្តីជំនឿ	១៦
មេរៀនទី ៥៖ ការប្រុងស្តាប់	១៩
មេរៀនទី ៦៖ ការស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់	២២
មេរៀនទី ៧៖ ការគោរពនិងការចុះចូល	២៦
មេរៀនទី ៨៖ ការបន្ទាបខ្លួន	២៩
មេរៀនទី ៩៖ ភាពរាបសា.....	៣២
មេរៀនទី ១០៖ ភាពទៀងត្រង់	៣៥
មេរៀនទី ១១៖ ការលះបង់ខ្លួនឯងនិងការគិតអំពីអ្នកដទៃ .	៣៨
មេរៀនទី ១២៖ ការស្តាប់ចិត្ត.....	៤១
មេរៀនទី ១៣៖ ភាពកត្តញ្ញូឬការដឹងគុណ	៤៤
មេរៀនទី ១៤៖ ការអត់ទោស	៤៨
មេរៀនទី ១៥៖ កំហឹង	៥១
មេរៀនទី ១៦៖ ភាពស្មោះត្រង់និងទំនួលខុសត្រូវ.....	៥៤
មេរៀនទី ១៧៖ ភក្តីភាព.....	៥៧
មេរៀនទី ១៨៖ របៀបរៀបរយនិងវិន័យ	៦០
មេរៀនទី ១៩៖ ការអត់ធ្មត់និងការទ្រាំទ្រលំបាក	៦៣
មេរៀនទី ២០៖ សេចក្តីឧស្សាហ៍ និង ភាពឈ្លាសវៃ	៦៦
មេរៀនទី ២១៖ ប្រាជ្ញា(គតិបណ្ឌិត)	៦៩

មេរៀនទី ២២៖ ភាពបរិសុទ្ធផ្ទាល់ខ្លួន ៧២
មេរៀនទី ២៣៖ ការប្រមាណខ្លួនឬការទប់ចិត្តខ្លួនឯង ៧៥
មេរៀនទី ២៤៖ ការពោរពេញដោយសេចក្តីអធិស្ឋាន..... ៧៨
មេរៀនទី ២៥៖ ការស្គាល់ខុសត្រូវ ៨១

អារម្ភកថា

ការទន្ទេញឱ្យចាំដែលចាត់ទុកជាទ្រឹស្តីនៃការទូន្មានមួយត្រូវបានគេរាប់ជាទ្រឹស្តីដ៏លំបាកបំផុត។

ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបង្រៀនយើងយ៉ាងច្បាស់ថា យើងមិនត្រូវតែ “នឹកចាំអស់ទាំងពាក្យត្រឹមត្រូវ” (២ ទីម៉ូថេ ១:១៣) ប៉ុណ្ណោះទេ តែគឺត្រូវចងចាំបទគម្ពីរផង ត្បិតព្រះបាទដាវីឌបានសរសេរទុកថា “ទូលបង្គំបានកំណត់ចាំព្រះបន្ទូលទ្រង់ទុកនៅក្នុងចិត្ត ប្រយោជន៍កុំឱ្យទូលបង្គំធ្វើបាបនឹងទ្រង់ឡើយ”(ទំនុកដម្តើង ១១៩:១១)។

ជាងនេះទៅទៀតបទពិសោធន៍របស់យើង បង្រៀនយើងថា កិច្ចការដែលយើងប្តេជ្ញាថាទន្ទេញឱ្យចាំកាលពីនៅកុមារភាព គឺជាការចងចាំដែលនៅជាប់យូរជាងគេក្នុងជីវិតរបស់យើង រហូតដល់ថ្ងៃស្លាប់។

ដោយហេតុនេះហើយបានជាថ្នាក់រៀនពីគោលជំនឿនៅឯព្រះវិហារPilgrim Covenant Church (PCC) ។

ក៏ដូចជាពួកជំនុំកែរទម្រង់ដែលល្អជាងគេ សង្កត់ធ្ងន់ទៅលើការសិក្សាដោយទន្ទេញឱ្យចាំ។ ពិតណាស់យើងចង់ធានា ឱ្យបានថា កូនចៅរបស់យើងយល់ពីអ្វីដែលគេទន្ទេញ ដរាបណា យើងនៅតែអាចធ្វើបាន។

ប៉ុន្តែកត្តាសំខាន់គឺថា សមត្ថភាពចងចាំរបស់ក្មេង គឺច្រើនតែលើសពីសមត្ថភាពនៃការយល់ដឹងរបស់វា (គឺដូចជាសមត្ថភាពនៃការអានរបស់វាធម្មតាច្រើន ទៅមុនសមត្ថភាពនៃការយល់ របស់វា)។ ដូច្នេះយើងនឹងព្យាយាមឱ្យលើកទឹកចិត្ត និងបង្ហាត់ពួក គេឱ្យ

ចងចាំឱ្យបានឆាប់ ទៅតាមសមត្ថភាពរបស់ពួកគេទាំងដឹង យ៉ាង
ច្បាស់ថា គោលជំនឿ និងខគម្ពីរដែលគេទន្ទេញចាំពេល នៅក្នុង
នឹងនៅជាប់តែនឹងសម្បកក្រៅនៃចិត្តពួកគេប៉ុណ្ណោះ។ យើងក៏ជឿ
ដែថា ពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ចាប់ផ្តើមធ្វើការដោយព្រះ គុណនៅ
ក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ (ដែលអាចកើតមានតាំងពីនៅក្នុង) ពាក្យទាំង
នោះនៅជាប់ក្នុងការចងចាំរបស់ពួកគេ ហើយពាក្យ នេះនឹងលិច
ចុះទៅយ៉ាងជ្រៅដូចជាច្នៃដែលជាប់លើផ្ទៃបឹងទឹកកក ដែលលិចចុះ
ទៅក្នុងទឹក ខណៈពេលដែលពន្លឺថ្ងៃរះនានាទិយរដូវ ដោយរំលាយ
ផ្ទៃទឹកកកខាងលើ។

តើព្រះយេស៊ូវមិនបានបង្រៀនយើងថា តួនាទីមួយនៃព្រះ
វិញ្ញាណ គឺត្រូវរំលឹកគ្រប់សេចក្តីដែលយើងបានរៀនទេឬអី
(យ៉ូហាន ១៤:២៦)?

កូនសៀវភៅថ្មីដែលមានចំណងជើងថា ការកសាងចរិតលក្ខណៈ
នេះ ត្រូវបានរៀបរៀងឡើងសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ ក្នុងថ្នាក់
បឋមទី៣ និងទី៤ (ក្រោយពីគេបានបញ្ចប់ការសិក្សា សៀវភៅ
គោលជំនឿស្តីពីប្រវត្តិព្រះគម្ពីរ ទាំងពីរកម្រិតរួច)។

ធម្មតាការកសាងចរិតលក្ខណៈមិនមែនអាចបង្រៀន យ៉ាង
ស្រួលតាមការទន្ទេញចាំនោះទេ។

ប៉ុន្តែខគម្ពីរទាំងនេះនឹងផ្តល់នូវគ្រឹះយ៉ាងល្អ ដល់កូនៗរបស់
យើងខណៈ ដែលពួកគេធ្វើការកសាងចរិតលក្ខណៈរបស់ពួកគេ
តាមរយៈបទពិសោធន៍ និងការអនុវត្តព្រះបន្ទូលព្រះ។ យើងសូម
ណែនាំឱ្យក្មេងៗ យ៉ាងហោចណាស់ទន្ទេញឱ្យចាំនូវចម្លើយរបស់
សំនួរ (អត្ថបទដែលនៅខាងមុខសញ្ញាត្រេ) ហើយបើសិន ជាគេ

អាចទន្ទេញខគម្ពីរទាំងនោះបានទៀត គឺរឹតតែល្អតែវាអាស្រ័យលើ
ការសម្រេចចិត្តរបស់ឪពុកម្តាយគេ។

ឪពុកម្តាយ (ជាពិសេសឪពុក) ចូរព្យាយាមចំណាយពេល
វេលាពន្យល់ខគម្ពីរ ក៏ដូចជាចែកចាយបទពិសោធន៍ទាក់ទងខ្លះ
ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់កូនៗឱ្យគេយល់ ព្រមទាំងអនុវត្តខគម្ពីរ
នោះក្នុងជីវិតរបស់គេផ្ទាល់ ។

ជាងនេះទៀត ខ្ញុំសូមណែនាំឱ្យគូសបង្ហាញខគម្ពីរនោះនៅ
លើព្រះគម្ពីររបស់ក្មេងនោះផ្ទាល់។ ដើម្បីការពារពេលណាបើក្មេង
នោះភ្លេចខយោងសម្រាប់មេរៀនដែលគេបានសិក្សាហើយ ដោយ
យថាហេតុ គេនឹងអាចរកឃើញខនោះពីក្នុងព្រះគម្ពីររបស់គេផ្ទាល់
ដោយមិនពិបាក។

គ្រូបង្រៀនថ្នាក់គោលដំនើ អំពីថ្ងៃឈប់សម្រាក គួរត្រូវបាន
គេមើលឃើញថាការបន្ថែមការកំសាន្ត ដល់កុមារទៅលើការ
ផ្តល់ដំបូន្មានដល់ក្មេងៗ។ ពួកគាត់ប្រាកដជានឹងព្យាយាម ពង្រឹង
មេរៀនមួយចំនួន តែគេក៏ត្រូវឱ្យក្មេងៗចំណាយពេលពី ភាគរួម
ដែលគេបានរៀនដែរ។ ពួកគាត់ក៏នឹងរំលឹកខគម្ពីរទាំងអស់នេះជា
មួយនឹងកូនៗរបស់អ្នកដោយឱ្យឡើងសូត្រម្តងម្នាក់ៗ។ ខ្ញុំក៏សូម
ណែនាំឱ្យក្មេងៗសរសេរ (ដោយមានការមើលខុសត្រូវ ពីឪពុក
ម្តាយ) រឿងដែលមានត្រឹមមួយរយពាក្យ ដោយយោងតាមប្រធាន
បទនៃមេរៀនសម្រាប់សប្តាហ៍បន្ទាប់ទុកជាលំហាត់បន្ថែម។

ប៉ុន្តែ គ្រូបង្រៀនត្រូវរៀនប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការដាក់លំហាត់
ការងារដទៃៗទៀត។ ពិតណាស់ឪពុកម្តាយ និងគ្រូបង្រៀន ត្រូវ
បានលើកទឹកចិត្តឱ្យរៀន សម្រេចចិត្តលើបទដ្ឋានមួយដែលបាន

រៀបចំសម្រាប់ក្មេងម្នាក់ៗ។ ខណៈពេលដែលក្មេងនោះ ចម្រើនវ័យឡើងទៅកម្រិតមួយផ្សេង ការទាមទារឱ្យទន្ទេញឱ្យចាំនូវខគម្ពីរពេញមួយទំព័រ អាចជាការពិបាកសម្រាប់ក្មេងមួយចំនួន។ ប្រសិនបើមានករណីនេះកើតឡើងចំពោះកូនរបស់អ្នក ចូរបង្ហាញប្រាប់គ្រូបង្រៀនថា ខគម្ពីរណាខ្លះដែលគេចាំ ដើម្បីឱ្យគ្រូនោះរំលឹកតែខគម្ពីរដែលកូនរបស់អ្នកចាំបានហើយ។

ដូចគ្នាដែរ ការសរសេររឿងក៏ប្រហែលជាការលំបាកសម្រាប់ក្មេងខ្លះដែរ។ មិនថាមានករណីអ្វីកើតឡើងទេយើងត្រូវស្វះស្វែងបង្កើតនូវបទពិសោធន៍រៀន និងធ្វើឱ្យមេរៀននោះមានខ្លឹមសារមិនត្រូវគេចចេញទេ។ សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់យើង ហើយដោយព្រោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សូមឱ្យព្រះបន្ទូលដែលបានចងចាំ និងបានទទួលយកបានរួមគ្នា ជាមួយនឹងសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងចិត្តរបស់កូនៗ ដើម្បីឱ្យគេអាចបង្កើតផលផ្លែ សម្រាប់ថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះគ្រីស្ទដ៏ជាព្រះអម្ចាស់។

លោកគ្រូគងារល លេ. លេ. លិម

ថ្ងៃទី១៥ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០០២; ថ្ងៃទី២៧ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០០៥

មេរៀនទី ១

សេចក្តីស្រឡាញ់

១.១. តើបញ្ញាត្តិណាមួយដែលសំខាន់ជាងគេ?

ត្រូវឱ្យស្រឡាញ់ព្រះទាំងស្រុង “ឯបញ្ញាត្តិទីមួយនោះគឺថាចូរស្តាប់ចុះអ្វីស្រាវអែលអើយ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំ ទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់តែមួយព្រះអង្គទ្រង់ ហើយឯងត្រូវស្រឡាញ់ដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃឯង ឱ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង អស់ពីគំនិតនិងអស់ពីកម្លាំងឯង” នោះហើយជាបញ្ញាត្តិទី១។ (ម៉ាកុស ១២:២៩-៣០)

១.២. ចុះបញ្ញាត្តិសំខាន់ជាងគេទីពីរ?

ត្រូវឱ្យស្រឡាញ់អ្នកដទៃដូចខ្លួនឯង “ឯបញ្ញាត្តិទីពីរក៏បែបដូចគ្នាគឺ “ត្រូវឱ្យស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង” គ្មានបញ្ញាត្តិណាទៀតធំជាងបទទាំងពីរនេះទេ (ម៉ាកុស ១២:២៩-៣១)។

១.៣. តើបញ្ញាត្តិថ្មីគឺជាអ្វី?

ត្រូវឱ្យស្រឡាញ់បងប្អូនរួមជំនឿ ដូចព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់យើង “ខ្ញុំឱ្យសេចក្តីបញ្ញាត្តិមួយថ្មីដល់អ្នករាល់គ្នា គឺត្រូវឱ្យអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកដែរ ត្រូវឱ្យស្រឡាញ់គ្នាដូចជាខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នាដែរ គេនឹងដឹងថាអ្នករាល់គ្នាជាសិស្សរបស់ខ្ញុំ ដោយសារសេចក្តីនេះឯងគឺដោយអ្នករាល់គ្នាមាន សេចក្តីស្រឡាញ់ដល់គ្នាទៅវិញទៅមក”។

(យ៉ូហាន ១៣:៣៤-៣៥)

១.៤. តើសេចក្តីស្រឡាញ់ជាគុណធម៌ដ៏សំខាន់មែនទេ?

មែន បើគ្មានការស្រឡាញ់ទេ នោះខ្ញុំក៏មិនមែនជាអ្វីទាំងអស់ “បើខ្ញុំមានគ្រប់ទាំងសេចក្តីជំនឿល្អមនឹងឱ្យភ្នំរើចេញបាន តែគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ទេ នោះខ្ញុំមិនជាអ្វីទេបើខ្ញុំចែកអស់ទាំងទ្រព្យសម្បត្តិ ខ្ញុំជាអាហារដល់គេ ហើយបើខ្ញុំប្រគល់រូបកាយខ្ញុំទៅឱ្យគេដុតតែគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះគ្មានប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំសោះ។” (១កូរិនថូស ១៣:២-៣)

១.៥. តើអ្នកត្រូវស្រឡាញ់អ្នកណាខ្លះ?

ត្រូវស្រឡាញ់មនុស្សគ្រប់គ្នា និងសត្រូវរបស់ខ្លួនផង “ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់ថាត្រូវស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវ ត្រូវឱ្យពរដល់អ្នកណាដែលប្រទេចផ្តាសាអ្នក ត្រូវប្រព្រឹត្តល្អនឹងអ្នកណាដែលស្អប់អ្នករាល់គ្នា ហើយត្រូវអធិស្ឋានឱ្យអ្នកដែលធ្វើទុក្ខបៀតបៀនដល់អ្នករាល់គ្នាវិញ”។ (ម៉ាថាយ ៥:៤៤)

១.៦. តើអ្នកត្រូវរៀនពីវិធីស្រឡាញ់តាមអ្នកណា?

តាមព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាគំរូដ៏អស្ចារ្យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ “ដោយសារសេចក្តីនេះ យើងរាល់គ្នាបានស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់ គឺដោយទ្រង់បានស្និប្បូរបង់ព្រះជន្មជំនួសយើង ដូច្នោះគួរឱ្យយើងប្តូរជីវិតយើងជំនួសបងប្អូនផងដែរ”។ (១យ៉ូហាន ៣:១៦)

១.៧. តើអ្នកត្រូវស្រឡាញ់ដោយរបៀបណា?

ដោយពាក្យសម្តី និងការប្រព្រឹត្ត “បើអ្នកណាមានភោគសម្បត្តិរបស់លោកិយនេះ ហើយឃើញបងប្អូនណាដែលខ្វះខាតតែមិនចេះអាណិតមេត្តាសោះ នោះធ្វើយ៉ាងម៉េចទើបឱ្យសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះបានស្ថិតស្ថេរក្នុងអ្នកនោះបាន”។ (១យ៉ូហាន ៣:១៧-១៨)។

១.៨. ប្រហែលមកពីអ្នកមិនចូលចិត្តបងប្អូនណាម្នាក់នៅក្នុងពួកជំនុំហើយមើលទៅ?

មិនមែនទេ ខ្ញុំត្រូវស្រឡាញ់បងប្អូនគ្រប់ៗគ្នា “បើអ្នកណាថាខ្លួនស្រឡាញ់ព្រះ តែស្អប់ដល់បងប្អូនវិញ អ្នកនោះជាអ្នកកុហក គ្បិតអ្នកណាដែលមិនស្រឡាញ់បងប្អូន ដែលបានមើលឃើញទៅហើយ នោះធ្វើម្តេចឡើយឱ្យស្រឡាញ់ដល់ព្រះដែលមើលមិនឃើញទៅបាន។ (១យ៉ូហាន ៤:២០)

១.៩. ចុះបើមានបងប្អូនណាម្នាក់ធ្វើឱ្យអ្នកក្តៅក្រហាយ តើអ្នកនៅតែត្រូវស្រឡាញ់គេឬ?

ពិតមែនហើយ សេចក្តីស្រឡាញ់គ្របបាំងអំពើបាបជាអនេកអនន្ត “តែមុនបង្អស់ ត្រូវឱ្យអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីស្រឡាញ់គ្នាឱ្យអស់ពីចិត្ត គ្បិតសេចក្តីស្រឡាញ់នឹងគ្របបាំងអំពើបាបជាអនេកអនន្ត។ (១ពេត្រុស ៤:៨)

១.១០.ដូច្នោះ មានន័យថាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏តង់តុលមែនទេ?

មិនមែនទេ “(សេចក្តីស្រឡាញ់) មិនដែលអរសប្បាយនឹងសេចក្តីទុច្ចរិតឡើយ គឺអរសប្បាយតែនឹងសេចក្តីស្មោះត្រង់វិញ”។ (១កូរិនថូស ១៣:៦, លេវីវិទ្យុ ១៩:១៧)

មេរៀនទី ២

សេចក្តីអំណរ

២.១. តើអ្នកណាខ្លះដែលត្រូវមានអំណរ?

គ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់គ្នា ត្រូវតែមានអំណរ “ឱមនុស្សសុចរិត រាល់គ្នាអើយ ចូរមានចិត្តសប្បាយ ហើយរីករាយឡើងក្នុង ព្រះយេហូវ៉ាចុះ អស់អ្នកដែលមានចិត្តទៀងត្រង់អើយ ចូរនាំ គ្នាស្រែកឡើងដោយអំណរចុះ (ទំនុកដម្តើង ៣២:១១)។

២.២. តើយើងត្រូវមានអំណរនៅពេលណា?

រាល់ពេលរាល់វេលា “ចូរអរសប្បាយក្នុងព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច ខ្ញុំប្រាប់ម្តងទៀតថា ចូរអរសប្បាយឡើង” (ភីលីព៤:៤)។

២.៣. តើសេចក្តីអំណរពិតអាចរកបាននៅកន្លែងណា?

នៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ “ទ្រង់នឹងបង្ហាញឱ្យទូល បង្គំឃើញផ្លូវជីវិតវិញ នៅចំពោះទ្រង់ ទូលបង្គំមានសេចក្តី អំណរដ៏ពោរពេញ នៅព្រះហស្តស្តាំទ្រង់ដែលមានសេចក្តីអរ សប្បាយជាដរាបតទៅ” (ទំនុកដម្តើង ១៦:១១)។

២.៤. ហេតុអ្វីបានអ្នកត្រូវមានសេចក្តីអំណរ?

ខ្ញុំត្រូវមានសេចក្តីអំណរ ពីព្រោះតែខ្ញុំដឹងថាព្រះជាម្ចាស់បាន សង្គ្រោះយើង “ខ្ញុំនឹងអរសប្បាយចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ព្រលឹង ខ្ញុំនឹងរីករាយចំពោះព្រះនៃខ្ញុំ ពីព្រោះទ្រង់បានប្រដាប់ខ្លួនខ្ញុំ ដោយសម្លៀកបំពាក់នៃសេចក្តីសុចរិត...”។

(អេសាយ ៦១:១០, រ៉ូម ៥:១១)

២.៥. តើអ្នកត្រូវមានឥរិយាបថបែបណាដើម្បីឱ្យមានសេចក្តីអំណរ?
ខ្ញុំត្រូវមានចិត្តរាបសាវ និងត្រូវបន្ទាបខ្លួន “មនុស្សរាបសា
នឹងមានសេចក្តីអំណរ ចម្រើនឡើងក្នុងព្រះយេហូវ៉ា ហើយ
ពួកអ្នកក្រីក្រក្នុងបណ្តាមនុស្ស គេនឹងរីករាយដោយសារតែ
ព្រះដ៏បរិសុទ្ធ គេនឹងរីករាយដោយសារព្រះដ៏បរិសុទ្ធរបស់
អ៊ីស្រាអែល”។ (អេសាយ ២៩:១៩)

២.៦. ចុះបើអ្នកត្រូវឆ្លងកាត់ការលំបាកតើអ្នកអាចមានអំណរទេ?
មែនហើយ ត្បិតព្រះជាម្ចាស់កំពុងធ្វើការដោយព្រះគុណនៅ
ក្នុងអ្នក “បងប្អូនអើយកាលណាអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីល្ងង់
ផ្សេងៗ នោះត្រូវរាប់ជាសេចក្តីអំណរសព្វគ្រប់វិញ ដោយ
ដឹងថាការល្ងង់លមើល សេចក្តីជំនឿនៃអ្នករាល់គ្នានោះនាំ
បង្កើតឱ្យមានសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួន”។
(យ៉ាកុប ១:២-៤, ១ពេត្រុស ១:៦)។

**២.៧. អ្នកជិតខាងរបស់អ្នករកឃើញការអរសប្បាយនៅក្នុងកិច្ចការ
លោកិយ តើអ្នកគួរចូលរួមនឹងគេដែរមែនទេ?**
ទេ! ប្រសិនបើពួកគេធ្វើកិច្ចការណា មិនគាប់ដល់ព្រះ
ហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ “ឱមនុស្សកម្លោះអើយ ចូរឱ្យមានចិត្ត
រីករាយក្នុងវ័យកម្លោះរបស់ឯងចុះ ហើយឱ្យចិត្តឯងបណ្តាល
ឱ្យអរសប្បាយក្នុងជំនាន់ដែលឯងនៅក្នុងផង ចូរដើរតាមផ្លូវ
នៃចិត្តឯង ហើយតាមតែភ្នែកឯងមើលឃើញដែរ ប៉ុន្តែត្រូវ
ឱ្យដឹងថា ព្រះទ្រង់នឹងហៅឯងមកជំនុំជម្រះ ដោយព្រោះ
អំពើទាំងនេះជាមិនខាន”។ (សាស្តា ១១:៩)

២.៨. តើពាក្យអរសប្បាយមានន័យថា និយាយរឿងកំប្លែងលេងសើចមែនទេ?

ការសើចសប្បាយនឹងរឿងកំប្លែង មិនមែនជាការខុសឆ្គងទេ ប៉ុន្តែ សេចក្តីអំណរពិតត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងការដឹងគុណ ចំពោះព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់គ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ “ត្បិតសំណើចរបស់មនុស្សល្ងីល្ងី នោះឮដូចជាសូរគុកគីកពីបន្ទាដែលឆេះក្រោមឆ្នាំង នេះក៏ជាការឥតប្រយោជន៍ទេ”។
(សាស្តា ៧:៦)។

២.៩. តើអ្នកអាចអរសប្បាយពេលលេងសើចបានដែរឬទេ?

ប្រាកដណាស់ខ្ញុំត្រូវដឹងគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះភាពរីករាយដ៏ល្អ ហើយសមរម្យ “ចិត្តដែលសប្បាយជាថ្នាំយ៉ាងរិសេស តែវិញ្ញាណបាក់បែករមែងឱ្យផ្អឹងរឹងស្ងួតទៅ”។
(សុភាសិត ១៧:២២)។

២.១០. តើធ្វើដូចម្តេចឱ្យអ្នកមានសេចក្តីអំណរបាននៅពេលណាដែលអ្នកមិនលេងសើច?

ដោយ“ធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់ ដោយឥតត្អូញត្អែរ ឥតប្រកែក”។
(ភីលីព ២:១៤)

មេរៀនទី ៣ ភាពស្ងៀមស្ងាត់

៣.១. តើព្រះជាម្ចាស់ឱ្យយើងមានភាពស្ងៀមស្ងាត់មែនទេ?

ពិតមែនហើយ ទ្រង់ជាព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្ត ដូច្នោះទ្រង់ប្រាកដជាចង់ឱ្យយើងមានភាពស្ងៀមស្ងាត់ “ហេតុដូច្នោះត្រូវឱ្យយើងដេញតាមអស់ទាំងសេចក្តីដែលនាំឱ្យមេត្រីគ្នា និងសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានជួយស្តារចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមកវិញ”។
(រ៉ូម ១៤:១៩)

៣.២. តើភាពស្ងៀមស្ងាត់មានន័យយ៉ាងដូចម្តេច?

គឺត្រូវគេចចេញពីជម្លោះជាមួយនឹងនរណាម្នាក់ “តែប្រាជ្ញាដែលមកពីស្ថានលើ នោះមុនដំបូងហៅថា បរិសុទ្ធ រួចមកមានសេចក្តីមេត្រីចិត្ត សេចក្តីសម្ងួត ចិត្តទន់ ក៏ពេញដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា និងផលល្អ ឥតរើសមុខ ហើយឥតពុតមាយាផង រីឯផលនៃសេចក្តីសុចរិត នោះបានព្រោះចុះដោយសេចក្តីមេត្រី សម្រាប់ពួកអ្នកដែលរកសេចក្តីមេត្រីនោះឯង”។ (យ៉ាកុប ៣:១៧-១៨)

៣.៣. តើធ្វើដូចម្តេចឱ្យអ្នកស្ងៀមស្ងាត់បាន បើមនុស្សដែលនៅជុំវិញអ្នកសុទ្ធតែជាមនុស្សបង្កជម្លោះ?

ដរាបណាអ្នកស្ងៀមស្ងាត់គឺបានហើយ អ្នកមិនត្រូវខ្វល់នឹងអ្នកដទៃឡើយ “ខាងឯពួកអ្នករាល់គ្នា នោះឱ្យខំនៅជាមេត្រីនឹងមនុស្សទាំងអស់ចុះ បើសិនជាបាន”។ (រ៉ូម ១២:១៨)

៣.៤. បើមិត្តអ្នកឈ្លោះគ្នាជាមួយអ្នកដទៃតើអ្នកធ្វើយ៉ាងណា?

អ្នកអាចព្យាយាមធ្វើជាអ្នកផ្សះផ្សា “មានពរហើយអស់អ្នកដែលផ្សះផ្សាគេ គ្បិតអ្នកទាំងនោះនឹងបានហៅជាកូនព្រះ”។ (ម៉ាថាយ ៥:៩)។

៣.៥. តើអ្នកត្រូវអត់ធ្មត់ចំពោះនឹងអស់មនុស្សដែលរឹងទទឹងជាមួយអ្នកដូចម្តេចបាន?

ដោយចិត្តបន្ទាបខ្លួន និងចិត្តរាបសារ “ព្រមទាំងមានចិត្តសុភាព ហើយស្លូតបូតគ្រប់ជំពូក ទាំងអត់ធ្មត់ ហើយទ្រាំទ្រគ្នាទៅវិញទៅមកដោយស្រឡាញ់ ហើយខំប្រឹងរក្សាសេចក្តីរូបរួមគ្នារបស់ព្រះវិញ្ញាណ ដោយសេចក្តីមេត្រីទុកជាចំណងផង”។ (អេភេសូរ៤:២-៣, ២ធីម៉ូថេ ២:២៤-២៥)

៣.៦. តើវាសំខាន់ទេដែលអ្នកត្រូវតែស្ងៀមស្ងាត់ពេលនៅផ្ទះ?

មែនហើយ គ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែស្ងៀមស្ងាត់ “បើមានតែបាយក្រៀមមួយដុំ ដែលនឹងបរិភោគដោយសេចក្តីសុខនោះវិសេសជាងមានផ្ទះពេញដោយការជប់លៀង តែមានសេចក្តីទាស់ទែងគ្នាវិញ”។ (សុភាសិត ១៧:១)

៣.៧. តើសេចក្តីមេត្រីនៅក្នុងពួកជំនុំសំខាន់ដែរឬ?

ពិតណាស់ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះទ័យរីករាយ ពេលមានការរូបរួមនិងមានមេត្រីភាពនៅក្នុងពួកជំនុំ “មើលដែលបងប្អូននៅមូលជាមួយគ្នាដោយចិត្តព្រមព្រៀង នោះជាការល្អ ហើយសមគួរយ៉ាងណាទៅ”។ (ទំនុកដម្តើង ១៣៣:១)

៣.៨.តើអ្នកអាចផ្សព្វផ្សាយសេចក្តីមេត្រីនៅក្នុងពួកជំនុំបានយ៉ាងដូចម្តេច?

ដោយគេចចេញពីជម្លោះជាមួយនឹងមនុស្សគ្រប់គ្នា ទាំងអធិស្ឋានសុំភាពសុខសាន្ត “ចូរថយចេញពីការអាក្រក់ហើយប្រព្រឹត្តការល្អវិញ ចូរស្វែងរកសេចក្តីសុខ ហើយដេញជាប់តាមចុះ” (ទំនុកដម្តើង ៣៤:១៤) “ចូរអធិស្ឋានឱ្យក្រុងយេរូសាឡឹមបានសេចក្តីសុខចុះ សូមឱ្យអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ឯងបានសេចក្តីចម្រើន” ។ (ទំនុកដម្តើង ១២២:៦)

មេរៀនទី ៤ សេចក្តីជំនឿ

៤.១. តើអ្វីទៅជាសេចក្តីជំនឿ?

សេចក្តីជំនឿ គឺជាការជឿ “រឹងសេចក្តីជំនឿ នោះគឺជាចិត្ត ដែលដឹងជាក់ថានឹងបានដូចសង្ឃឹម ជាសម្គាល់ពីការដែល មើលមិនឃើញ” (ហេព្រើរ ១១:១)។

៤.២. តើសេចក្តីជំនឿសំខាន់ដែរឬ?

ពិតមែនហើយ បើសិនជាគ្មានជំនឿទេ យើងមិនផ្តាច់ព្រះ ទ័យព្រះជាម្ចាស់ឡើយ “តែបើគ្មានសេចក្តីជំនឿទេ នោះ មិនអាចនឹងគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យព្រះ បានឡើយ គ្យិតអ្នក ណាដែលចូលទៅឯព្រះ នោះត្រូវជឿថាមានព្រះមែន ហើយ ថាទ្រង់ប្រទានរង្វាន់ដល់អស់អ្នកណាដែលស្វែងរកទ្រង់”។ (ហេព្រើរ ១១:៦)

៤.៣. តើសេចក្តីជំនឿគឺជាសារជាតិដែលមនុស្សគ្រប់រូបមានតាំងពី កំនើតមែនទេ?

ទេ! ធម្មជាតិរបស់មនុស្សគ្មានសេចក្តីជំនឿទេ “ពីដើមអ្នករាល់ គ្នាស្តាប់ក្នុងការរំលង ហើយក្នុងអំពើបាបដែរ... គ្យិតគឺដោយ ព្រះគុណ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានសង្រ្គោះ ដោយសារសេចក្តី ជំនឿ ហើយសេចក្តីនេះក៏មិនមែនកើតពីអ្នករាល់គ្នាដែរ គឺជា អំណោយទានរបស់ព្រះវិញ”(អេភេសូរ ២:១, ៨)។

៤.៤. តើព្រះជាម្ចាស់ប្រទានសេចក្តីជំនឿដល់អ្នកណាខ្លះ?

អស់អ្នកដែលព្រះអង្គជ្រើសរើស “ចំណែកអស់អ្នកដែលត្រូវបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច នោះក៏បានជឿ”

(កិច្ចការ ១៣:៤៨)។

៤.៥. សេចក្តីជំនឿគឺជាការជឿ ប៉ុន្តែតើអ្នកណាដែលយើងត្រូវជឿ ជាពិសេសនោះ?

យើងត្រូវតែជឿលើព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ: “យើងដឹងថា មនុស្សមិនបានរាប់ជាសុចរិត ដោយប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យនោះឡើយ គឺដោយសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទវិញ ហេតុនោះបានជាយើងជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដើម្បីឱ្យបានរាប់ជាសុចរិត ដោយសារសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះគ្រីស្ទនោះ មិនមែនដោយក្រឹត្យវិន័យទេ ពីព្រោះគ្មានមនុស្សណាបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារក្រឹត្យវិន័យឡើយ”។ (កាឡាទី ២:១៦)

៤.៦. តើអ្នកអាចលូតលាស់នៅក្នុងសេចក្តីជំនឿយ៉ាងដូចម្តេច?

តាមរយៈការស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះ និងការអធិស្ឋាន “ដូច្នោះសេចក្តីជំនឿកើតឡើងដោយឮ ហើយដែលឮនោះ គឺដោយសារព្រះបន្ទូលនៃព្រះ” (រ៉ូម ១០:១៧) “ខ្ញុំជឿហើយលោកម្ចាស់អើយ សូមជួយចំពោះសេចក្តីណាដែលខ្ញុំមិនជឿផង”។ (ម៉ាក្ស ៩:២៤)

៤.៧. តើមានអ្នកជឿក្លែងក្លាយ ឬអ្នកក្លែងធ្វើជាជឿដែរមែនទេ?

ពិតជាមានច្រើននាក់ណាស់ នៅក្នុងលោកនេះ “ឯពួកអ្នកដែលទទួលនៅលើថ្ម គឺអស់អ្នកណាដែល កាលណាព្រះបន្ទូលហើយ នោះក៏ទទួលដោយអំណរ តែគ្មានចាក់ឬសសោះ គេជឿនៅតែមួយស្របក់ប៉ុណ្ណោះ លុះកើតមានសេចក្តីល្ងង់ នោះគេរសាយចិត្តទៅវិញ”។ (លូកាសៈ១៣, ម៉ាថាយ ១៣:២០-២១, កិច្ចការ ៨:១៣, ២០-២៣, កិច្ចការ ២៦:២៧-២៨)

៤.៨. តើសេចក្តីជំនឿ ចាំបាច់នៅក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានមែនទេ?

ពិតមែនហើយ គ្បិតព្រះជាម្ចាស់មិនឆ្លើយតបចំពោះសេចក្តីអធិស្ឋានណា ដែលគ្មានសេចក្តីជំនឿនោះទេ-“ហើយគ្រប់ទាំងសេចក្តីអ្វី ដែលអ្នករាល់គ្នាអធិស្ឋានសូម ដោយមានចិត្តជឿ នោះនឹងបានសម្រេចទាំងអស់”។ (ម៉ាថាយ២១:២២)

៤.៩. តើសេចក្តីជំនឿ ចាំបាច់សម្រាប់ជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទដែរឬទេ?

ពិតជាចាំបាច់ គ្បិតបើគ្មានសេចក្តីជំនឿទេ យើងនឹងត្រូវលោកិយនេះបំផ្លាញអស់ជាមិនខាន “ឯជ័យជំនះដែលឈ្នះលោកិយនោះគឺជាសេចក្តីជំនឿរបស់យើង តើអ្នកណាជាអ្នកឈ្នះលោកិយ? បើមិនមែនជាអ្នកដែលជឿថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ”។ (១យ៉ូហាន ៥:៤-៥)

មេរៀនទី ៥ ការប្រុងស្តាប់

៥.១. តើយើងត្រូវគេបង្គាប់ឱ្យប្រុងស្តាប់មែនទេ (ប្រុងទាំងភ្នែក ប្រុងទាំងត្រចៀក និងប្រុងទាំងចិត្ត)?

មែនហើយ ព្រះបាទសាឡូម៉ូនបង្រៀនយើង ឱ្យប្រុងប្រយ័ត្ន “កូនអើយ ចូរប្រុងស្តាប់អស់ទាំងពាក្យរបស់អញ ហើយ ផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់សេចក្តីដែលអញបានពោល ទាំងអំបាល ម៉ាន កុំឱ្យសេចក្តីទាំងនោះឃ្លាតបាត់ពីភ្នែកឯងឡើយ ត្រូវឱ្យ រក្សាទុកកណ្តាលដូងចិត្តឯងវិញ”។ (សុភាសិត ៤:២០-២១)

៥.២. តើអ្នកអាចរៀនប្រុងស្តាប់ពីអ្នកណា?

រៀនពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាគំរូនៃការប្រុងស្តាប់ ដ៏ល្អបំផុត “លុះកន្លងក្រោយមកបីថ្ងៃនោះ ទើបឃើញទ្រង់ គង់នៅកណ្តាលពួកអាចារ្យក្នុងព្រះវិហារ កំពុងតែស្តាប់ ហើយនិងសួរគេ”។ (លូកា ២:៤៦)

៥.៣. តើយើងត្រូវប្រុងស្តាប់អ្នកណាជាពិសេស?

យើងត្រូវប្រុងស្តាប់ព្រះអម្ចាស់ ជាពិសេសព្រះអម្ចាស់មាន ព្រះបន្ទូលថា “ចៀមខ្ញុំទាំងប៉ុន្មាន វាស្តាប់ខ្ញុំហើយមកតាម ខ្ញុំក៏ស្គាល់វាដែរ”។ (យ៉ូហាន ១០:២៧, ៣-៤)

៥.៤. តើអ្នកអាចរៀនប្រុងស្តាប់ព្រះអម្ចាស់ដោយរបៀបណា?

ដោយស្តាប់ និងទទួលព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់ដោយអំណរ “រីឯពួកស្រុកនោះ មានចិត្តល្អជាងពួកអ្នកនៅថៃស្យាឡូនីច

គេប្រុងប្រៀបសព្វគ្រប់នឹងទទួលព្រះបន្ទូល ក៏ពិចារណា មើលគម្ពីររាល់តែថ្ងៃ ឱ្យបានដឹងជាសេចក្តីទាំងនោះ ត្រូវឬ មិនត្រូវ។ (កិច្ចការ១៧:១១, ១ថៃស្យាឡូនីច ២:១៣)

៥.៥. តើសំខាន់ដែរទេ ដែលត្រូវចេះត្រៀមមុនថ្ងៃព្រះបន្ទូល?

ពិតជាសំខាន់ គ្បិត“សេចក្តីជំនឿកើតឡើងដោយពួ ហើយ ដែលពួនោះ គឺដោយសារព្រះបន្ទូលនៃព្រះ”។ (រ៉ូម១០:១៧)

៥.៦. ចុះបើអ្នកបានដឹងមុននូវអ្វីដែលគេកំពុងអធិប្បាយ ឬកំពុង បង្រៀន?

ខ្ញុំក៏នៅតែត្រូវប្រុងស្តាប់ ពីព្រោះជានិច្ចជាកាល វាមែងតែង មានរឿងរ៉ាវថ្មីៗជាច្រើន ដែលត្រូវរៀន ឬរំលឹកឱ្យដឹង“បានជា អ្នកណាដែលស្មានថាខ្លួនឈរ នោះត្រូវប្រយ័ត្នក្រែងលោ ដួល”។ (១កូរិនថូស ១០:១២)

៥.៧. តើអ្នកត្រូវជឿលើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលអ្នកស្តាប់ឮមែនទេ?

ទេ! ខ្ញុំត្រូវតែជឿលើអ្វីដែលស្របនឹងព្រះគម្ពីរ តែប៉ុណ្ណោះ “ចូរលមើលគ្រប់ទាំងអស់ ហើយកាន់ខ្ជាប់តាមសេចក្តីដែល ត្រឹមត្រូវ”។ (១ថៃស្យាឡូនីច ៥:២១)

៥.៨. តើមានអ្វីកើតឡើង ពេលអ្នកមិនបានប្រុងប្រយ័ត្ន?

ពេលខ្ញុំមិនបានប្រុងប្រយ័ត្ន នោះខ្ញុំនឹងមិនបានទទួលព្រះពរ ពីព្រះជាម្ចាស់ទាល់តែសោះ “ដូច្នោះ ត្រូវឱ្យប្រយ័ត្នដែល អ្នករាល់គ្នាជួយយ៉ាងណា គ្បិតអ្នកណាដែលមាន គេនឹងឱ្យ

ដល់អ្នកនោះ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលគ្មាន នោះនឹងដកយកទាំង
របស់ដែលមើលទៅដូចជាអ្នកនោះមានចេញផង។
(លូកា ៨:១៨)

៥.៩. តើអ្នកអាចរៀនប្រុងស្តាប់អ្នកដទៃបានដោយរបៀបណា?

ដោយឆាប់ស្តាប់ ក្រនឹងនិយាយ “ដូច្នោះ បងប្អូនស្វែងរកអើយ
ចូរឱ្យគ្រប់គ្នាឆាប់នឹងស្តាប់ ក្រនឹងនិយាយ ហើយយីតនឹង
ខឹងដែរ។ (យ៉ាកុប ១:១៩)

មេរៀនទី ៦

ការស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់

៦.១. តើការស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបង្គាប់ក្នុងព្រះគម្ពីរមែនទេ?

មែនហើយ ការស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ ត្រូវបានបង្គាប់គ្រប់ពាក្យក្នុងព្រះគម្ពីរឧទាហរណ៍ “ត្រូវឱ្យដើរតាមតែព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯងវិញ ហើយកោតខ្លាចដល់ទ្រង់ព្រមទាំងកាន់តាមសេចក្តីបញ្ជាត្តិទាំងប៉ុន្មានរបស់ទ្រង់ និងស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលទ្រង់ ក៏ត្រូវគោរពប្រតិបត្តិដល់ទ្រង់ ហើយនៅជាប់នឹងទ្រង់ផង”។ (ចោទិយកថា ១៣:៤, សាស្តា ១២:១៣)

៦.២. តើគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ ច្រើនជាមនុស្សដទៃទៀតនៅលើលោកិយមែនទេ?

មែនហើយ ក្នុងនាមជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ យើងត្រូវស្តាប់តាមព្រះអង្គជាពិសេស “ដូច្នោះបើឯងរាល់គ្នាស្តាប់តាមអញឥឡូវ ហើយកាន់តាមសេចក្តីសញ្ញារបស់អញ នោះឯងរាល់គ្នានឹងបានដាច់ជារបស់ផងអញ លើសជាអស់ទាំងសាសន៍គ្រិស្តផែនដីទាំងមូលជារបស់ផងអញ”។ (និក្ខមនំ ១៩:៥, ចោទិយកថា ៧:៩)

៦.៣. ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ ជាពិសេស?

គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ជាពិសេស ដោយ ចេញពីការដឹងគុណ និងដោយក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះអង្គ ក្នុងការដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះយើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ “តែអ្នករាល់ គ្នាជាពូជជ្រើសរើស ជាពួកសង្ឃប្បវេណី ជាសាសន៍បរិសុទ្ធ ជា រាស្ត្រដ៏ជាកេរ្តិ៍អាករនៃព្រះដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានសម្តែងចេ ញឱ្យឃើញអស់ទាំងលក្ខណៈរបស់ព្រះដែលទ្រង់បានហៅ អ្នករាល់គ្នាចេញពីសេចក្តីងងឹត មកក្នុងពន្លឺដ៏អស្ចារ្យរបស់ ទ្រង់ ពីដើមអ្នករាល់គ្នាមិនមែនជាសាសន៍ណាមួយទេ តែ ឥឡូវជាសាសន៍ព្រះវិញ ពីដើមមិនបានទទួលសេចក្តីមេត្តា ករុណាទេ តែឥឡូវនេះបានទទួលហើយ”។

(១ពេត្រុស២:៩-១០, ២:៥, ១កូរិនថូស ៦:១៩-២០, រ៉ូម ៦:១៣ និង១២:១-២)

៦.៤. តើអ្នករាល់គ្នាអាចរៀនស្តាប់បង្គាប់ពីអ្នកណា?

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទជាពិសេស “ហើយទោះបីទ្រង់ជា ព្រះរាជបុត្រាក៏ដោយ គង់តែទ្រង់បានរៀនស្តាប់បង្គាប់ ដោយសារការដែលទ្រង់រងទុក្ខលំបាកទាំងប៉ុន្មាននោះដែរ”។

(ហេព្រើរ ៥:៨)

៦.៥. តើការស្តាប់បង្គាប់ពិតជាសំខាន់មែនទេ?

មែនហើយ ការស្តាប់បង្គាប់សំខាន់ជាងអ្វីៗទាំងអស់ ក្នុងការ ថ្វាយបង្គំខាងសាសនា “សាំយ៉ូអែលទូលឆ្លើយថា តើព្រះ

យេហូវ៉ាទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងដង្ហាយដុត ហើយនិងយញ្ញ
បូជាឱ្យស្មើនឹងការស្តាប់តាមទ្រង់ឬអី? មើលដែលស្តាប់
បង្គាប់នោះវិសេសជាងយញ្ញបូជា ហើយដែលផ្ទៀងត្រចៀក
នោះក៏វិសេសជាខ្លាញ់នៃចៀមឈ្មោលទៅទៀត។
(១សាំយ៉ូអែល ១៥:២២)

**៦.៦. តើមានរឿងអ្វីកើតឡើង បើសិនជាអ្នកមិនគោរពក្រិត្យវិន័យ
របស់ព្រះ?**

សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់អ្នកនឹងក្លាយជាទីស្អប់ខ្ពើម ដល់ព្រះជា
ម្ចាស់ “អ្នកណាដែលបែរត្រចៀកចេញ មិនព្រមស្តាប់បញ្ជាគ្លី
ច្បាប់នោះទោះពាក្យអធិស្ឋានរបស់អ្នកនោះ ក៏ជាទីស្អប់ខ្ពើម
ដែរ”។ (សុភាសិត ២៨:៩)

**៦.៧. តើអ្នកអាចជ្រើសយកការស្តាប់តាមបញ្ជាគ្លីមួយចំនួន ហើយ
ចោលមួយចំនួនផ្សេងទៀតបានទេ?**

ទេ! អ្នកត្រូវស្តាប់តាមគ្រប់បទបញ្ជាគ្លី ដោយអំណរទាំងមាន
ជំនួយពីព្រះម្ចាស់ “ដូច្នោះ ត្រូវឱ្យប្រយ័ត្ននឹងធ្វើដូចជាព្រះ
យេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯងបានបង្គាប់មក កុំឱ្យងាកបែរទៅចេញ
ទៅខាងស្តាំ ឬខាងឆ្វេងឡើយ”។ (ចោទិយកថា៥:៣២)

**៦.៨. តើអ្នកត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ បើសិនជាអ្នកប្រាថ្នាចង់ស្តាប់តាមព្រះជា
ម្ចាស់ច្រើនជាងនេះ?**

អ្នកត្រូវតែអធិស្ឋានសុំព្រះគុណថែមទៀត។ អ្នកត្រូវអធិស្ឋាន
ដូចជាអ្នកសរសេររបទទំនុកដម្តើង “សូមប្រទានឱ្យទូលបង្គំ

មានយោបល់ នោះទូលបង្គំនឹងកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យទ្រង់ អើ
ទូលបង្គំនឹងរក្សាទុកឱ្យអស់ពីចិត្តផង”។
(ទំនុកដម្លើង ១១៩:៣៤, ១៤៣:១០)

៦.៩. តើអ្នកមានសេចក្តីជំនឿ ដោយគ្មានការស្តាប់បង្គាប់បានទេ?

ទេ! មិនអាចទេ សេចក្តីជំនឿដែលគ្មានការស្តាប់បង្គាប់ ជា
សេចក្តីជំនឿស្លាប់ “ចូរឱ្យអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាមព្រះបន្ទូល
ទៅ កុំឱ្យគ្រាន់តែស្តាប់ប៉ុណ្ណោះ ហើយបញ្ឆោតខ្លួនវិញនោះ
ឡើយ”។ (យ៉ាកុប ១:២២, ២៥)

**៦.១០. តើអ្នកអាចស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយមិនស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់
បានទេ?**

ទេ! មិនអាចទេ ស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់មានន័យថា កាន់
តាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ “ត្បិតនេះ ហើយជាសេចក្តីស្រឡាញ់
ដល់ព្រះជាម្ចាស់ គឺឱ្យយើងកាន់តាមបញ្ញត្តិទាំងអស់ របស់
ទ្រង់ឯបញ្ញត្តិទ្រង់ នោះមិនមែនជាបន្ទុកធ្ងន់ទេ”។
(១យ៉ូហាន ៥:៣, យ៉ូហាន ១៤:១៥)

មេរៀនទី ៧

ការគោរព និង ការចុះចូល

៧.១. តើការគោរពរដ្ឋអំណាច បានបង្ហាញពីក្នុងព្រះគម្ពីរមែនទេ?
ពិតមែនហើយ ការនេះត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងបញ្ញត្តិទីប្រាំ “ក្មេងរាល់គ្នាអើយ ចូរស្តាប់បង្គាប់ មាតាបិតាខ្លួនក្នុងព្រះ អម្ចាស់ ត្បិតធ្វើដូច្នោះទើបបានត្រូវ ចូរគោរពប្រតិបត្តិដល់ មាតាបិតាខ្លួន នេះជាបញ្ញត្តិមុនដំបូង ដែលជាប់មានទាំង សេចក្តីសន្យាផង”។ (អេភេសូរ១៖១-២, និក្ខមនំ ២០:១២)

៧.២. តើអ្នកអាចរៀនគោរពពីអ្នកណា?
រៀនពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាពិសេស“ទ្រង់ក៏ចុះទៅឯ ភូមិណាសារ៉ែត ជាមួយនឹងគាត់វិញ ហើយបាននៅក្នុងឱវាទ គាត់”។ (លូកា ២:៥១)

៧.៣. តើអ្នកត្រូវស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយអ្នកក្នុងផ្នែកណាខ្លះ?
គ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ “ក្មេងរាល់គ្នាអើយ ចូរស្តាប់បង្គាប់ឪពុក ម្តាយក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ត្បិតព្រះអម្ចាស់ទ្រង់សព្វព្រះ ហឫទ័យយ៉ាងដូច្នោះផង”។ (កូលុស៣:២០, សុភាសិត ១:៨)

៧.៤. តើព្រះគម្ពីរនិយាយដូចម្តេចអំពីការតមាត់ចំពោះឪពុកម្តាយ?
វាជាការស្តាប់ខ្ពើមចំពោះព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងខ្លាំង “ឯភ្នែកដែល ចំអកឱ្យឪពុក ហើយប្រមាថ មើលងាយមិនស្តាប់បង្គាប់ ម្តាយនោះភ្នែកនៅច្រកភ្នំនឹងចឹកភ្នែកនោះចេញ ហើយត្នាត នឹងជញ្ជោងស៊ីទៅ”។ (សុភាសិត ៣០:១៧)

៧.៥. តើអ្នកត្រូវគោរពពួកចាស់ទុំ ឬព័ន្ធការីក្នុងពួកជំនុំដែរមែនទេ?
 ពិតមែនហើយ ព្រះគម្ពីរបង្រៀនយើងឱ្យគោរពពួកគាត់ “ចូរ
 ស្តាប់តាម ហើយចុះចូលនឹងពួកអ្នកដែលនាំមុខអ្នករាល់គ្នា
 ចុះ ដើម្បីឱ្យពួកអ្នកទាំងនោះ បានថែរក្សាព្រលឹងអ្នករាល់គ្នា
 ដោយអំណរ មិនមែនដោយស្រែកចូរទេ ត្បិតបើត្រូវស្រែក
 ចូរ នោះបង់ប្រយោជន៍ដល់អ្នករាល់គ្នាហើយ ពីព្រោះតែអ្នក
 ទាំងនោះថែរក្សាហាក់ដូចជានឹងត្រូវទូលដល់ទ្រង់វិញ”។
 (ហេប្រើរ ១៣:១៧)

៧.៦. តើអ្នកត្រូវគោរពរដ្ឋាភិបាលនៃប្រទេសរបស់អ្នកដែរមែនទេ?
 មែនហើយ ទោះបីអ្នកដឹកនាំទាំងនោះមិនមែនជាអ្នកជឿក៏
 ដោយ ក៏ពួកគេត្រូវបានព្រះជាម្ចាស់ជ្រើសតាំងឡើងដែរ “ចូរ
 ឱ្យគ្រប់ទាំងមនុស្សចុះចូលនឹងរាជការ ត្បិតគ្មានអំណាច
 ណាទេ លើកតែមកពីព្រះ គឺព្រះទ្រង់បានតាំងពួកលោកទាំង
 នោះឱ្យមានអំណាច”។ (រ៉ូម ១៣:១)

**៧.៧. តើអ្នកត្រូវស្តាប់តាមសិទ្ធិអំណាចណាដែលតម្រូវឱ្យអ្នក
 ប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះដែរមែនទេ?**
 ទេ! អ្នកមិនត្រូវស្តាប់តាមបទបញ្ជាណា ដែលតម្រូវឱ្យអ្នក
 ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ទាស់នឹងព្រះជាម្ចាស់នោះឡើយ “តែ
 ពេត្រុស និងសាវ័កឯទៀតឆ្លើយឡើងថា ត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់
 ព្រះជាជាងមនុស្ស”។ (កិច្ចការ៥:២៩)

៧.៨. តើអ្នកត្រូវគោរពចំពោះមនុស្សដែលមានវ័យចាស់ជាងអ្នក នៅក្នុងពួកជំនុំយ៉ាងដូចម្តេច?

អ្នកត្រូវគោរព និងផ្តល់កិត្តិយសដល់ពួកគាត់ “កុំឱ្យស្តីបន្ទោសដល់មនុស្សចាស់ៗឡើយ ចូរទូន្មានគាត់ទុកដូចជាឪពុកចុះ ហើយមនុស្សដែលក្មេងជាងអ្នក នោះទុកដូចជាប្អូនវិញ”។ (១ ទីម៉ូថេ ៥:១-២)

៧.៩. តើវិធីដ៏សាមញ្ញមួយក្នុងការបង្ហាញការគោរព ចំពោះមនុស្សចាស់គឺជាអ្វី?

អ្នកនឹងក្រោកឡើងជម្រាបសូរពួកគាត់ ពេលគាត់ដើរមករកអ្នក “ត្រូវឱ្យឯងក្រោកឡើងឈរ នៅមុខមនុស្សចាស់សក់ស ត្រូវគោរពដល់មនុស្សមានវ័យចម្រើន ហើយត្រូវកោតខ្លាចដល់ព្រះនៃឯងដែរអញនេះជាព្រះយេហូវ៉ា”។ (លេវីវិន័យ ១៩:៣២)

៧.១០. តើអ្នកត្រូវចុះចូលចំពោះមនុស្សដែលមានវ័យស្មើរនឹងអ្នក នៅក្នុងពួកជំនុំដែរឬទេ?

ពិតមែនហើយ នេះជាបំណងហាបូទ័យរបស់ព្រះ ព្រះគម្ពីរចែងថា “ហើយទាំងចំណុះគ្នាទៅវិញទៅមកដោយសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះគ្រីស្ទ”។ (អេភេសូរ ៥:២១)។

មេរៀនទី ៨ ការបន្ទាបខ្លួន

៨.១. ហេតុអ្វីបានជាអ្នកត្រូវបន្ទាបខ្លួន?

ព្រះគម្ពីររបស់យើងឱ្យបន្ទាបខ្លួន ត្បិតព្រះជាម្ចាស់ស្អប់សេចក្តីអំណាច “ឯអ្នករាល់គ្នាដែលនៅក្មេង នោះត្រូវចុះចូលនឹងពួកចាស់ទុំដែរ ហើយត្រូវឱ្យគ្រប់គ្នាមានចិត្តសុភាពដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ពីព្រោះព្រះទ្រង់តែងតតាំងនឹងមនុស្សអ្នកអាងតែផ្តល់ព្រះគុណដល់ពួករាបសារីញ”។

(១ពេត្រុស ៥:៥, យ៉ាកុប ៤:៦)

៨.២. តើការបន្ទាបខ្លួនគឺជាអ្វី?

ការបន្ទាបខ្លួន គឺមិនមែនជាការបង្គាប់បង្ខំចខ្លួនឯងនោះទេ ប៉ុន្តែ ជាការដែលយកចិត្តទុកដាក់ ចំពោះការដែលគួរឱ្យសរសើរក្នុងជីវិតរបស់អ្នកដទៃវិញ លោកសារីកប៉ុលដាស់តឿនយើងថា “កុំឱ្យធ្វើអ្វីដោយទាស់ទែងគ្នា ឬដោយសេចក្តីអំណាចឥតប្រយោជន៍ឡើយ តែចូររាប់អានគ្នាឱ្យលើសជាងខ្លួនឯងដោយចិត្តសុភាពវិញ”។ (ភីលីព ២:៣)

៨.៣. តើអ្នកអាចរៀនបន្ទាបខ្លួនពីអ្នកណា?

រៀនពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាពិសេស“ត្រូវតែមានគំនិតដូចជាព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវវិញ ដែលទោះបីទ្រង់មានរូបអង្គជាព្រះក៏ដោយ គង់តែមិនបានរាប់សេចក្តីដែលស្មើនឹងព្រះនោះ ទុកជាសេចក្តីដែលគួរកាន់ខ្ជាប់ឡើយ។ គឺទ្រង់បាន

លះបង់ព្រះអង្គទ្រង់មកយករូបភាព ជាបារវបម្រើវិញព្រមទាំងប្រសូតមកមានរូបជាមនុស្សផង ហើយដែលទ្រង់ឃើញមានភាពជាមនុស្សដូច្នោះ នោះក៏បន្ទាបព្រះអង្គទ្រង់ ទាំងចុះចូលស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់ទីមរណៈ គឺទ្រង់ទទួលសុគតជាប់លើឈើឆ្កាងផង”។ (ភីលីព ២:៥-៨)

៨.៤. តើអ្នកត្រូវបន្ទាបខ្លួនយ៉ាងដូចម្តេច?

អ្នកត្រូវរាប់អ្នកដទៃឱ្យសំខាន់ជាងខ្លួនឯង “ខាងឯសេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូន នោះចូរមានចិត្តថ្មមគ្នាទៅវិញទៅមកចុះ ខាងឯសេចក្តីរាប់អាននោះ ឱ្យខំរាប់អានគេជាមុន”។ (រ៉ូម ១២:១០)

៨.៥. តើសេចក្តីអំណូតជាអំពើបាបមែនទេ?

មែនហើយ ត្បិតព្រះជាម្ចាស់ស្អប់សេចក្តីអំណូត “ឫកខ្ពស់និងចិត្តអំណូត គឺចង្អៀងរបស់មនុស្សអាក្រក់ នោះហៅថាជាអំពើបាបទាំងអស់”។ (សុភាសិត ២១:៤)

៨.៦. លោកិយនិយាយថា “បើគ្មានអំណូត យើងគ្មានជោគជ័យទេ”

ចុះព្រះគម្ពីរវិញនិយាយដូចម្តេច?

ព្រះគម្ពីរនិយាយថា៖ “ចិត្តឆ្នើងឆ្នែរបស់មនុស្សនឹងនាំឱ្យថោកទាបទៅ តែអ្នកណាដែលមានចិត្តសុភាពរាបទាប នោះនឹងបានកិត្តិសព្ទវិញ”។ (សុភាសិត ២៩:២៣)

៨.៧. តើមនុស្សដែលបន្ទាបខ្លួនអាចនឹងត្រូវសង្គមរាប់រកទេ?

ពិតមែនហើយ វាជាព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះជាម្ចាស់“ផល
នៃសេចក្តីសុភាព និងសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា
នោះគឺជាទ្រព្យសម្បត្តិ កិត្តិសព្វ និងជីវិត” ។
(សុភាសិត២២:៤, ១៥:៣៣)

**៨.៨. នៅពេលដែលអ្នកពូកែក្នុងការងារអ្វីម្យ៉ាង តើអំណូតពីការ
នោះខុសដែរឬយ៉ាងណា?**

បើសិនជាអ្នកអ្នកអាង មិនបានថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះ នោះ
ទ្រង់នឹងបន្ទាបអ្នកចុះ ដើម្បីជាការល្អដល់អ្នកវិញ“អ្នកណា
ដម្តើងខ្លួន អ្នកនោះនឹងត្រូវបន្ទាបចុះវិញ ហើយអ្នកណាដែល
បន្ទាបខ្លួន នោះនឹងបានដម្តើងឡើង”។ (ម៉ាថាយ២៣:១២)

មេរៀនទី ៩

ភាពរាបសា

៩.១. តើភាពរាបសាគឺជាគុណធម៌របស់គ្រីស្ទបរិស័ទមែនទេ?

ពិតមែនហើយ វាគឺជាសញ្ញាសម្គាល់ពីភាពរាបសារបស់អ្នកជឿពិតគ្រប់គ្នា គ្បិតអ្នកនិពន្ធទំនុកដម្តើងសរសេរថា៖ “គ្បិតព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងរាស្ត្រទ្រង់ ទ្រង់តាក់តែងមនុស្សរាបសាដោយសេចក្តីសង្រ្គោះ” (ទំនុកដម្តើង ១៤៩:៤) ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា៖ “មានពរហើយអស់អ្នកណាដែលស្លូតត្រង់ គ្បិតអ្នកនោះនឹងគ្រងផែនដីជាមរតក”។ (ម៉ាថាយ ៥:៥)

៩.២. ក្រៅពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ តើមានអ្នកណាទៀតដែលជាមនុស្សរាបសាបំផុតលើផែនដី?

លោកម៉ូសេ គឺជាមនុស្សរាបសាបំផុតនៅជំនាន់របស់គាត់ “រីឯម៉ូសេលោកសុភាពណាស់ លើសអស់ទាំងមនុស្សនៅលើផែនដី” (ជនគណនា ១២:៣) ប៉ុន្តែមនុស្សដែលរាបសាបំផុតលើផែនដី គឺព្រះយេស៊ូវដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ “អស់អ្នកនឿយព្រួយហើយផ្ទុកធ្ងន់អើយ ចូរមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នករាល់គ្នាឈប់សម្រាក ចូរទទួលនឹមខ្ញុំ ហើយរៀននឹងខ្ញុំចុះ គ្បិតខ្ញុំស្លូតហើយមានចិត្តសុភាព នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានសម្រាកដល់ព្រលឹង”។ (ម៉ាថាយ ១១:២៨-២៩)

៩.៣. តើសុភាពរាបសា និងការបន្ទាបខ្លួនខុសគ្នាដូចម្តេចខ្លះ?

សុភាពរាបសា គឺជាការបន្ទាបខ្លួន និងមានចិត្តសុភាពជាពិសេសនៅពេលដែលត្រូវអ្នកដទៃគំរាម ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវបានបង្ហាញភាពរាបសារបស់ទ្រង់ “កាលគេបានជេរប្រមាថដល់ទ្រង់ នោះក៏មិនបានគំហកកំហែងដល់គេដែរ គឺបានប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ទៅព្រះ ដែលជំនុំជំម្រះដោយសុចរិតវិញ”។ (១ពេត្រុស ២:២៣)

៩.៤. ហេតុអ្វីក៏ភាពរាបសាមានសារៈសំខាន់នៅក្នុងពួកជំនុំ?

បើគ្មានភាពរាបសាទេ យើងក៏មិនមែនជាគ្រីស្ទបរិស័ទដែរ ហើយក៏គ្មានការរួបរួមក្នុងពួកជំនុំដែរ សារឹកប៉ូលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ “ដូច្នោះ ខ្ញុំជាអ្នកជាប់គុកក្នុងព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំទូន្មានអ្នករាល់គ្នាថា រឿងអ្នករាល់គ្នាដើរបែបគួរនឹងការងារដែលទ្រង់បានហៅមកធ្វើចុះព្រមទាំងមានចិត្តសុភាព ហើយស្ងួតត្រង់គ្រប់ជំពូកទាំងអត់ធ្មត់ ហើយទ្រាំទ្រគ្នាទៅវិញទៅមកដោយស្រឡាញ់ ហើយខ្ញុំប្រឹងរក្សាសេចក្តីរួបរួមគ្នារបស់ព្រះវិញ្ញាណ ដោយសេចក្តីមេត្រីទុកជាចំណងផង”។ (អេភេសូរ ៤:១-៣)

៩.៥. តើភាពរាបសាអាចយកមកបណ្តុះក្នុងចិត្តមនុស្សបានទេ?

ពិតជាបាន វាពិតជាមានសារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងការធ្វើបែបនេះ គ្រីស្ទហោរាសេដានាបានមានប្រសាសន៍ថា “អស់អ្នករាបសានៅដែនដី ដែលរក្សាអស់ទាំងបញ្ញាក្តីច្បាប់របស់ព្រះយេហូវ៉ាអើយ ចូរស្វែងរកទ្រង់ ចូរស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត

ចូរស្វែងរកសេចក្តីសុភាពចុះ ប្រហែលជាអ្នករាល់គ្នានឹងបាន បាំងទុកនៅក្នុងថ្ងៃនៃសេចក្តីខ្ចាស់នៃព្រះយេស៊ូវទេដឹង។
(សេដានា ២:៣)

៩.៦. តើខ្ញុំអាចនឹងបណ្តុះភាពរាបសាយ៉ាងដូចម្តេច?

ដោយចងចាំយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួននូវ “សេចក្តីសុភាព និងសេចក្តី សម្បូររបស់ព្រះគ្រីស្ទ” (២កូរិនថូស១០:១) “ក៏មិនគួរឱ្យបារ បម្រើនៃព្រះ អម្ចាស់ឈ្មោះគ្នាឡើយ គួរឱ្យចិត្តសុភាពរាបសា ដល់មនុស្សទាំងអស់វិញ ត្រូវប្រសប់ក្នុងការបង្រៀនទាំង មានចិត្តអត់ធ្មត់ផង ត្រូវប្រដៅតម្រង់មនុស្សដែលទទឹង ទទេង ដោយមានចិត្តសុភាព ក្រែងព្រះទ្រង់បណ្តាលឱ្យគេ ប្រែចិត្ត ឱ្យបានស្គាល់សេចក្តីពិតវិញ”។
(២ធីម៉ូថេ ២:២៤-២៥, ទីតុស ៣:២)

៩.៧. តើពួកមនុស្សដែលមានចិត្តរាបសាត្រេកអរនឹងអ្វីខ្លះនៅក្នុង ជីវិតនេះ?

គឺព្រះជាម្ចាស់នឹងដឹកនាំគេ ក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលគេធ្វើ “ទ្រង់ នឹងនាំមនុស្សសុភាពក្នុងសេចក្តីយុត្តិធម៌ ហើយបង្រៀន មនុស្សរាបទាបឱ្យស្គាល់ផ្លូវទ្រង់”។ (ទំនុកដម្តើង ២៥:៩)

មេរៀនទី ១០

ភាពទៀងត្រង់

១០.១. តើអ្នកអាចរៀនអំពីភាពទៀងត្រង់ពីអ្នកណា?

រៀនពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ “ត្បិតទ្រង់បានហៅអ្នករាល់គ្នាមកឯសេចក្តីនេះឯង ព្រោះព្រះគ្រីស្ទក៏បានរងទុក្ខជំនួសយើងដែរ ទាំងទុកតម្រាប់ឱ្យយើងដើរតាមលំអានដាននៃទ្រង់ ទ្រង់មិនដែលធ្វើបាបអ្វីសោះ ក៏មិនឃើញមានកិច្ចកលអ្វីនៅព្រះឱស្ឋទ្រង់ឡើយ”។ (១ពេត្រុស ២:២១-២២)

១០.២. តើភាពទៀងត្រង់នៅក្នុងពាក្យសម្តីសំខាន់ដែរមែនទេ?

ពិតហើយ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ស្អប់ពាក្យកុហក “បបូរមាត់ដែលពោលពាក្យភូតភរ ជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះយេហូវ៉ា តែពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្ត ដោយពិតត្រង់នោះ ជាទីគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យទ្រង់វិញ”។ (សុភាសិត ១២:២២, អេភេសូរ ៤:២៥)

១០.៣. តើការបន្តជាភាពមិនទៀងត្រង់មែនទេ?

ពិតមែនហើយ ការបន្តនឹងត្រូវបានផ្ដន្ទាទោសក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ “ជញ្ជីងមិនត្រឹមត្រូវ ជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះយេហូវ៉ា តែកូនជញ្ជីងគ្រប់ទម្ងន់ ជាទីគាប់ដល់ព្រះទ័ហឫទ័យទ្រង់វិញ”។ (សុភាសិត ១១:១)

**១០.៤.តើការធ្វើពុតជាខំប្រឹងធ្វើការពេលដែលលោកគ្រូអ្នកគ្រូឬ
ឪពុកម្តាយកំពុងឃ្នាំមើលជាការត្រឹមត្រូវដែរឬទេ?**

ទេ! ខ្ញុំមិនត្រូវធ្វើពុតដាច់ខាត អ្នកត្រូវកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់
“ពួកបាវបម្រើអើយ ចូរស្តាប់បង្គាប់ទៅហ្វាយនាយខាង
សាច់ឈាមក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ចុះ មិនមែនតែកាលនៅ
មុខគេប៉ុណ្ណោះ ដូចជាចង់ផ្តាច់ចិត្តមនុស្សនោះទេ គឺដោយ
ចិត្តស្មោះត្រង់វិញ ទាំងកោតខ្លាចដល់ព្រះផង”។
(កូល៉ុស ៣:២២)

១០.៥.តើការនិយាយបញ្ជោរ ឬបំផ្លើសជាការត្រឹមត្រូវដែរឬទេ?

ទេ! ព្រះជាម្ចាស់ស្តាប់អណ្តាតណាដែលបញ្ជោរ
“ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងកាត់អស់ទាំងបបួរមាត់បញ្ជើច ព្រម
ទាំងអណ្តាតដែលពោលពាក្យធំនោះផង”។
(ទំនុកដម្កើង ១២:៣)

**១០.៦.តើយើងត្រូវកែរតម្រង់កំហុសឆ្គង ឬពាក្យកុហកពីអតីតកាល
ដែរឬទេ?**

ពិតមែនហើយ បើសិនជាអ្នកធ្លាប់និយាយកុហក អ្នកត្រូវតែ
កែប្រែដោយសេចក្តីពិតវិញ “ហេតុនោះបានខ្ញុំប្របាទខំប្រឹង
ឱ្យមានបញ្ញាចិត្តឥតសៅហ្មងនៅចំពោះព្រះ និងចំពោះ
មនុស្សលោកជានិច្ចដែរ”។
(កិច្ចការ ២៤:១៦, ២កូរិនថូស ៨:២១)

១០.៧.តើភាពទៀងត្រង់ជាគោលការណ៍ល្អបំផុតសម្រាប់ជីវិតរស់នៅមែនទេ?

ប្រាកដណាស់គ្បិត “សេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សទៀងត្រង់នឹងនាំផ្លូវគេ តែសេចក្តីរៀចវេររបស់មនុស្សប្រទូស្តនឹងនាំឱ្យវិនាសវិញ”។ (សុភាសិត១១:៣, ១៩:១)

១០.៨.តើការស្តុកប៉ាន់ ដើម្បីនឹងសម្រេចកិច្ចការអ្វីមួយជាការខុសដែរឬយ៉ាងណា?

មែនហើយ លោកិយតែងតែស្តុកប៉ាន់ ប៉ុន្តែគ្រីស្ទបរិស័ទ្ធតែប្រឆាំងនឹងទង្វើមិនទៀងត្រង់បែបនេះ គ្បិតលោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ថា “មិនត្រូវបង្វែរសេចក្តីយុត្តិធម៌ឡើយក៏មិនត្រូវលម្អៀងចិត្តទៅខាងណា ឬស៊ីសំណូកឡើយ គ្បិតសំណូកជាការនាំឱ្យបំបិទភ្នែកអ្នកប្រាជ្ញ ហើយក៏បង្ខូចពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សសុចរិតផង”។ (ចោទិយកថា១៦:១៩)

មេរៀនទី ១១

ការលះបង់ខ្លួនឯង និង ការគិតអំពីអ្នកដទៃ

១១.១.តើការលះបង់ខ្លួនឯងត្រូវបានបង្ហាញក្នុងព្រះគម្ពីរមែនទេ?

ពិតប្រាកដណាស់ “កុំឱ្យគ្រប់គ្នាស្វែងរកតែប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ត្រូវស្វែងរកចំពោះអ្នកដទៃផង”។
(ភីលីព ២:៤, ១កូរិនថូស ១០:២៤)

១១.២.តើអ្នកណាដែលបានធ្វើជាឧទាហរណ៍អស្ចារ្យបំផុតអំពីការលះបង់ខ្លួនឯង?

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ “គ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានស្គាល់ ព្រះគុណនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ហើយថាទោះបីទ្រង់ជាសេដ្ឋីក៏ដោយ គង់តែទ្រង់បានត្រឡប់ជាក្រ ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានមានឡើង ដោយសារសេចក្តីកម្ររបស់ទ្រង់”។
(២កូរិនថូស ៨:៩)

១១.៣.តើមានអ្វីខ្លះដែលត្រូវគិត?

គិតអំពីអ្នកដទៃព្រមទាំងព្យាយាមជួយគេ ប្រកបដោយចិត្តសប្បុរសផង “គួរតែឱ្យយើងរាល់គ្នា ដែលមានកម្លាំង បានទ្រាំទ្រនឹងភាពកម្រោយរបស់ពួកអ្នក ដែលគ្មានកម្លាំងវិញ ឥតបំពេញចិត្តខ្លួនយើងឡើយ ត្រូវឱ្យយើងរាល់គ្នាបំពេញចិត្តអ្នកជិតខាងខ្លួន សម្រាប់ជាសេចក្តីល្អឱ្យបានស្អាងចិត្ត

ឡើង ត្បិតព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មិនបានបំពេញព្រះហឫទ័យទ្រង់
ដែរ”។ (រ៉ូម ១៥:១-៣)

**១១.៤. តើការគិតអំពីអ្នកដទៃមានន័យថា មិនបង្ករឿងឱ្យអ្នកផ្សេង
មែនទេ?**

ទេ! ការគិតអំពីអ្នកដទៃ ជួនកាលក៏តម្រូវឱ្យយើងកែកំហុស
របស់អ្នកដទៃដែរ “ហើយត្រូវឱ្យយើងពិចារណាមើលគ្នាទៅ
វិញទៅមកដែរ ដើម្បីបណ្តាលឱ្យមានសេចក្តីស្រឡាញ់
ហើយឱ្យប្រព្រឹត្តការល្អផង”។
(ហេប្រើរ ១០:២៤, រ៉ូម ១៤:១៩)

១១.៥. តើចិត្តសុភាព គឺជាគុណធម៌របស់គ្រីស្ទបរិស័ទមែនទេ?

មែនហើយ ចិត្តសុភាពរាបសា គឺជាចំណែកមួយនៃការគិត
អំពីអ្នកដទៃ “ក្រោយបង្អស់នេះ ចូរឱ្យគ្រប់គ្នាមានគំនិត
តែមួយ ព្រមទាំងមានចិត្តអាណិតអាសូរ ហើយស្រឡាញ់
គ្នាជាបងប្អូន និងមានចិត្តទន់សណ្តោសហើយសុភាព”។
(១ពេត្រុស ៣:៨)

១១.៦. តើយើងត្រូវជួយគ្នាទៅវិញទៅមកមែនទេ?

ពិតមែនហើយ ត្បិតព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង
បង្រៀនយើងថា យើងត្រូវតែបម្រើគ្នាទៅវិញទៅមក “ដូច្នោះ
បើខ្ញុំដែលជាព្រះអម្ចាស់ ហើយជាគ្រូបានលាងជើងឱ្យអ្នក
រាល់គ្នា នោះគួរតែឱ្យអ្នករាល់គ្នាលាងជើងដល់គ្នានឹងគ្នា
ដែរ”។ (យ៉ូហាន ១៣:១៤)

១១.៧.តើការជួយគ្នាទៅវិញទៅមកមានន័យយ៉ាងណា?

វាមានន័យថា ជួយយកអាសារគ្នាទៅវិញទៅមក-“ចូរយក
អាសារគ្នាទៅវិញទៅមក យ៉ាងនោះទើបបានសម្រេចតាម
ក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះគ្រីស្ទ”។ (កាឡូទី៦:២)

**១១.៨.ចូរលើកឧទាហរណ៍ខ្លះៗដែលនិយាយអំពីការជួយយក
អាសារគ្នានិងការគិតអំពីអ្នកដទៃ ។**

ការធ្វើទានដល់មនុស្សទាល់ក្រ និងការបង្ហាញនូវការទទួល
ពាក់ទាក់ “ខាងសេចក្តីខ្វះខាតរបស់ពួកបរិសុទ្ធ នោះចូរផ្គត់
ផ្គង់ឱ្យទាំងខំប្រឹងឱ្យមានសេចក្តីចៅរៅផងចុះ”។
(រ៉ូម ១២:១៣)

**១១.៩.តើអ្នកត្រូវជួយយកអាសារដល់មនុស្សដែលមិនប្រាកដថា
នឹងចេះដឹងគុណដែរមែនទេ?**

មែនហើយ គ្យិតព្រះអម្ចាស់បង្រៀនយើងថា “ដែលឱ្យនោះ
បានពរជាជាងទទួល”។ (កិច្ចការ ២០:៣៥)

មេរៀនទី ១២

ការស្តាប់ចិត្ត

១២.១. តើការស្តាប់ចិត្តត្រូវបានបង្ហាញក្នុងព្រះគម្ពីរដែរមែនទេ?

ពិតណាស់ វាជាបញ្ញត្តិទី១០នៃក្រឹត្យវិន័យ “កុំឱ្យលោភចង់បានផ្ទះអ្នកជិតខាងខ្លួនឱ្យសោះ ក៏កុំឱ្យលោភចង់បានប្រពន្ធគេ ឬប្រុសស្រីគេក្តី ឬគោ លា ឬរបស់អ្វីផងអ្នកជិតខាងខ្លួនឱ្យសោះ”។ (និក្ខមនំ២០:១៧)

១២.២. តើការស្តាប់ចិត្តជាគុណធម៌ដ៏សំខាន់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទទេ?

ពិតមែនហើយត្បិត “ការគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះ ដែលមានទាំងចិត្តស្តាប់ស្តល់ផងនោះជាកម្រៃមួយយ៉ាងធំមែន”។ (១ធីម៉ូថេ ៦:៦, ៦:៧-១០)

១២.៣. តើអ្នកអាចស្តាប់ចិត្តដែរឬទេ បើសិនអ្នកជាអ្នកក្រ?

គឺពិតប្រាកដណាស់ “ខ្ញុំបានរៀនឱ្យមានសេចក្តីសណ្តោសក្នុងសណ្តានគ្រប់យ៉ាង ដែលខ្ញុំធ្លាប់ទ្រាំឱ្យមានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ហើយក៏ធ្លាប់មានសេចក្តីរីករាយដែរ ខ្ញុំធ្លាប់ទាំងផ្អែត ទាំងឃ្មាន ទាំងមាន ទាំងខ្វះ ក្នុងសារពើទាំងអស់ហើយ”។ (ភីលីព ៤:១១-១២)

១២.៤. តើយើងអាចរៀនពីការស្តាប់ចិត្តក្នុងភាពក្រីក្រពីអ្នកណាជាពិសេស?

ពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រា នៃព្រះដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ “កញ្ជ្រោងមានរូងវា ហើយសត្វហើរលើ

អាកាសក៏មានសម្បុកដែរ តែកូនមនុស្សគ្មានកន្លែងណានឹង កើយក្បាលទេ”។ (ម៉ាថាយ ៨:២០)

១២.៥.តើការដែលក្រនោះតែងល្អជាងមានជានិច្ចមែនទេ?

វាមិនមែនដូច្នោះនោះទេ តែក៏មិនចាំបាច់ដែរព្រោះបាទអេតើរ អធិស្ឋានថា “សូមកម្ចាត់សេចក្តីភ័យខ្លាច និងពាក្យកុហកឱ្យ ឆ្ងាយពីទូលបង្គំទៅ ហើយសូមកុំឱ្យទូលបង្គំមានសេចក្តី ទំលក្រ ឬជាអ្នកមានដែរ សូមគ្រាន់តែចិញ្ចឹមជីវិតទូលបង្គំ ដោយអាហារដែលត្រូវការប៉ុណ្ណោះ ក្រែងទូលបង្គំបានឆ្អែត ហើយបោះបង់ចោលទ្រង់ដោយពាក្យថា ព្រះយេស៊ូវាជា អ្នកណាហ្ន៎ ឬក្រែងទូលបង្គំមានសេចក្តីទំលក្រទៅជាល្ងួច គេ ព្រមទាំងប្រើព្រះនាមនៃព្រះ ជាទីមើលងាយផង”។ (សុភាសិត ៣០:៨-៩)

១២.៦.តើការស្តាប់ចិត្តពាក់ព័ន្ធនឹងរឿងមាននិងក្រតែប៉ុណ្ណោះឬ?

ទេ! វាក៏ពាក់ព័ន្ធនឹងស្ថានភាពរស់នៅ និងកេរ្តិ៍ឈ្មោះ យើងដែរ លោកសាវ័កប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា “បងប្អូន អើយ អ្នករាល់ គ្នាមានសណ្ឋានយ៉ាងណា ក្នុងកាលដែល ព្រះទ្រង់ហៅមក នោះឱ្យប្រព្រឹត្តតាម សណ្ឋាននោះនៅ ចំពោះទ្រង់ចុះ” (១កូរិនថូស ៧:២៤) ហើយ “កុំឱ្យយើង រាល់គ្នារកកេរ្តិ៍ ឈ្មោះដែលឥតប្រយោជន៍ទាំងចាក់រុក ហើយឈ្មោះនីសគ្នា ទៅវិញទៅមកឡើយ”។ (កាឡាទី ៥:២៦)

១២.៧.តើយើងត្រូវបានជម្រុញឱ្យស្តាប់ចិត្តយ៉ាងដូចម្តេច?

គឺតាមរយៈការនឹកចាំពីសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលនៅជាប់ជាមួយនឹងយើងជានិច្ច “ចូរឱ្យកិរិយាដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តបានឥតលោភឡើយ ឱ្យស្តាប់ចិត្តនឹងរបស់ដែលមានហើយប៉ុណ្ណោះចុះ ត្បិតព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា “អញនឹងមិនចាកចេញពីឯង ក៏មិនបោះបង់ចោលឯងឡើយ”។

(ហេព្រើរ១៣:៥)

មេរៀនទី ១៣

ភាពកត់ត្រា ឬ ការដឹងគុណ

១៣.១. តើការដឹងគុណត្រូវបានបង្ហាញក្នុងព្រះគម្ពីរដែរមែនទេ?

មែនហើយ ការនេះត្រូវបានបង្ហាញជាច្រើនកន្លែងក្នុងព្រះគម្ពីរ។ ឧទាហរណ៍ លោកសាវ័កប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា “ចូរអរព្រះគុណក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ត្បិតព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យឱ្យអ្នករាល់គ្នាធ្វើយ៉ាងដូច្នោះ ដោយនូវព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ”។ (១ថៃស្សាឡូនីច ៥:១៨)

១៣.២. តើភាពកត់ត្រាសំខាន់ណាស់មែនទេ?

មែនហើយ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រោសមនុស្សយូងដប់នាក់ឱ្យបានជានោះ មានតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលបានត្រឡប់មកអរព្រះគុណទ្រង់។ ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យនឹងគាត់ណាស់ ទ្រង់មិនសព្វព្រះទ័យនឹងអ្នកដទៃទៀតឡើយព្រះអង្គមានបន្ទូលថា “តើអ្នកទាំងដប់នោះមិនបានជាស្អាតទេឬអី? ចុះប្រាំបួននាក់ទៀតនៅឯណា? តើឃើញមានតែសាសន៍ដទៃមួយនេះទេឬ ដែលវិលមកសរសើរដម្តែងដល់ព្រះ?” រួចទ្រង់មានបន្ទូលទៅអ្នកនោះថា “ចូរក្រោកឡើងទៅចុះសេចក្តីជំនឿអ្នកបានសង្គ្រោះអ្នកហើយ”។ (លូកា ១៧:១៧-១៨)

**១៣.៣.តើយើងត្រូវបង្ហាញភាពកត់ត្រាដល់ព្រះជាម្ចាស់ដោយ
របៀបណា?**

ដោយអរគុណក្នុងព្រះនាម ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ “ដូច្នោះ
ត្រូវឱ្យយើងថ្វាយពាក្យសរសើរដោយសារទ្រង់ ទុកជា
គ្រឿងបូជាដល់ព្រះជានិច្ច គឺជាផលនៃបបូរមាត់ដែលថ្លែង
ប្រាប់ពីព្រះនាមទ្រង់”។ (ហេព្រើរ ១៣:១៥, រ៉ូម ១:៨, កូល៉ុស
៣:១៧, ទំនុកដម្តើង ១០០:៤)

**១៣.៤.តើយើងត្រូវអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ចំពោះចំណងមិត្តភាព
ជាមួយបងប្អូនរួមជំនឿដែរមែនទេ?**

ពិតប្រាកដណាស់ យើងត្រូវធ្វើដូចលោកសាវ័កប៉ុល ដែល
មានប្រសាសន៍ទៅកាន់ពួកជំនុំ នៅក្រុងភីលីពថា “ខ្ញុំអរព្រះ
គុណដល់ព្រះនៃខ្ញុំ ដោយព្រោះគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលខ្ញុំនឹក
ចាំពីអ្នករាល់គ្នា”។ (ភីលីព ១:៣)

**១៣.៥.តើការអរព្រះគុណមុនពេលបរិភោគអាហារជាការសំខាន់
សម្រាប់យើងដែរទេ?**

មែនហើយ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតែងអរព្រះគុណមុនពេលទ្រង់
សោយអាហារ ឧទាហរណ៍ថា មុនពេលដែលទ្រង់ប្រទាន
អាហារដល់មនុស្សបួនពាន់នាក់ “នោះទ្រង់បង្គាប់ឱ្យហ្វូង
មនុស្សអង្គុយនៅដី រួចយកនំប៉័ងទាំងប្រាំពីរនោះមកអរព្រះ
គុណ ហើយកាច់ប្រទានដល់ពួកសិស្ស ឱ្យលើកទៅជូន
ដល់ហ្វូងមនុស្ស គេក៏លើកទៅ”។ (ម៉ាកុស ៨:៦)

១៣.៦. តើការអរព្រះគុណដោយសម្លេងរបស់យើង គឺជាវិធីតែមួយ គត់ក្នុងការបង្ហាញនូវភាពកត់ត្រារបស់យើងចំពោះព្រះជាម្ចាស់មែនទេ?

ទេ! មិនមែនទេ យើងត្រូវតែរស់នៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយភាពកត់ត្រា លោកសាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា “ដូច្នោះដែលអ្នករាល់គ្នាបានទទួលព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់បែបយ៉ាងណា នោះចូរដើរក្នុងទ្រង់បែបយ៉ាងនោះចុះ ដោយបានចាក់ឫស ហើយស្អាងឡើងក្នុងទ្រង់ ទាំងតាំងនៅខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងសេចក្តីជំនឿ ដូចជាបានបង្រៀនដល់អ្នករាល់គ្នាហើយ ព្រមទាំងអរព្រះគុណកាន់តែច្រើនឡើងទៀតផង” (កូលុស២:៦-៧) ហើយថា “ដោយសារសេចក្តីនេះឯង យើងរាល់គ្នាបានស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់។ គឺទ្រង់បានស្និប្បវព្រះជន្មទ្រង់ជំនួសយើង ដូច្នោះគួរឱ្យយើងប្តូរជីវិតយើងជំនួសបងប្អូនដែរ”។ (១យ៉ូហាន៣:១៦)

១៣.៧. តើយើងត្រូវបង្ហាញភាពកត់ត្រាចំពោះមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តល្អ ដល់យើងដែរមែនទេ?

មែនហើយ គឺយើងត្រូវតែដើរតាមឧទាហរណ៍ របស់មនុស្សដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ដូចជាព្រះបាទដារីឌ ដែលបានមានបន្ទូលប្រាប់ដល់ព្រះបាទសាឡូម៉ូនថា “ចូរសម្តែងសេចក្តីសប្បុរសដល់ពួកកូនបារស៊ីឡាយ ជាពួកស្រុកកាឡាតវិញ ហើយឱ្យគេនៅក្នុងពួកអ្នកដែលបរិភោគ

នៅតុងង ត្បិតគេបានមកទទួលអញ នៅគ្រាដែលអញបាន
រត់ពីអាប៉េសាឡិមជាបងងងទៅ។ (១ពង្សាវតារក្សត្រី២:៧)

មេរៀនទី ១៤ ការអត់ទោស

១៤.១. ហេតុអ្វីក៏យើងត្រូវអត់ទោសឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមក?

ព្រោះព្រះបានអត់ទោសបាបឱ្យយើង គ្យិតដូចដែលសាវ័ក ប៉ុលបានបង្ហាត់មកថា “ចូរមានចិត្តសប្បុរសនឹងគ្នាទៅវិញ ទៅមកព្រមទាំងមានចិត្តទន់សណ្តោស ហើយអត់ទោសគ្នា ដូចជា ព្រះទ្រង់បានអត់ទោសឱ្យអ្នករាល់គ្នា ដោយព្រះ គ្រីស្ទដែរ” (អេភេសូរ ៤:៣២)។

១៤.២. តើអ្នកត្រូវអត់ទោសឱ្យអ្នកណាខ្លះ?

ឱ្យគ្រប់គ្នាដែលមករកខ្ញុំ ចូរសារភាពកំហុសដែលគេបាន ប្រព្រឹត្តលើអ្នក គ្យិតព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ចូរប្រយ័ត្នខ្លួន បើបងប្អូនធ្វើបាបនឹងអ្នក ត្រូវឱ្យអ្នកបន្ទោស ដល់គាត់ បើគាត់ប្រែចិត្តមកវិញ នោះចូរអត់ទោសដល់គាត់ ចុះ”។ (លូកា ១៧:៣)

១៤.៣. តើអ្នកត្រូវអត់ទោសដល់បងប្អូនដែលធ្វើបាបលើអ្នកចំនួន ប៉ុន្មានដង?

បើគាត់មកសុំទោសប៉ុន្មានដងនោះ ចូរអត់ទោសដល់គាត់ ប៉ុណ្ណឹងដែរទៅចុះ នៅពេលដែលលោកសាវ័កពេត្រុសទូល សួរថា “ព្រះអម្ចាស់អើយ បើបងប្អូនធ្វើបាបនឹងខ្ញុំ នោះត្រូវ ឱ្យខ្ញុំអត់ទោសឱ្យគេប៉ុន្មានដង? តើដល់ប្រាំពីរដងឬអី?” (ម៉ាថាយ ១៨:២១) ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលតបថា “ខ្ញុំមិន

ថាឱ្យអ្នកអត់ទោសប្រាំពីរដងទេ គឺដល់ប្រាំពីរចិតសិបដង ទៅទៀត” (ម៉ាថាយ ១៨:២២)។

១៤.៤.ចុះបើបងប្អូនរបស់អ្នកនៅតែធ្វើបាបដដែលមកលើអ្នក?

ខ្ញុំនៅតែត្រូវអត់ទោសគេ គ្បិតព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា “បើ គាត់ធ្វើបាបនឹងអ្នកប្រាំពីរដងក្នុងមួយថ្ងៃ ហើយត្រឡប់មក និយាយនឹងអ្នកប្រាំពីរដងថា អ្នកប្រែចិត្តហើយ នោះត្រូវឱ្យ អ្នកអត់ទោសឱ្យគាត់ជាកុំខាន”។ (លូកា ១៧:៤)

១៤.៥.ចុះបើអ្នកមិនព្រមអត់ទោសឱ្យអ្នកណាម្នាក់តើយ៉ាងម៉េច ទៅវិញ?

បើខ្ញុំមានមិនព្រមអត់ទោសបាប នោះអ្នកមិនអាចធ្វើជា កូនរបស់ព្រះបានឡើយ គ្បិតព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា “គ្បិតបើអ្នករាល់គ្នាអត់ទោសចំពោះ ការរំលងច្បាប់ដែល មនុស្សលោកប្រព្រឹត្តធ្វើនោះ ព្រះវរបិតានៃអ្នកដែលគង់នៅ ស្ថានសួគ៌ ទ្រង់នឹងអត់ទោសឱ្យអ្នករាល់គ្នាដែរ តែបើអ្នក រាល់គ្នាមិនអត់ទោសចំពោះការរំលងច្បាប់ឱ្យគេទេ នោះ ព្រះវរបិតានៃអ្នក ទ្រង់ក៏មិនអត់ទោសចំពោះការរំលងច្បាប់ ដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តធ្វើដែរ”។

(ម៉ាថាយ៦:១៤-១៥, ម៉ាកុស ១១:២៥-២៦)

**១៤.៦.ចុះបើអ្នកដែលធ្វើខុសនោះគាត់មិនបានមកសុំទោសអ្នក
តើយ៉ាងណាវិញ?**

អ្នកក៏នៅតែមិនត្រូវប្រកាន់ទោសគាត់ ហើយក៏មិនត្រូវគិត
សងសឹកដែរ ត្បិតព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា “ការសងសឹក
នោះស្រេចនឹងអញ” (រ៉ូម ១២:១៩) ហើយលោកយ៉ាកុបមាន
ប្រសាសន៍ថា “បងប្អូនអើយ កុំឱ្យរទូរទាំទាស់នឹងគ្នាទៅវិញ
ទៅមកឡើយ ក្រែងមានទោស មើលចៅក្រមលោកឈរ
នៅមាត់ទ្វារហើយ”។ (យ៉ាកុប៥:៩)

មេរៀនទី ១៥ កំហឹង

១៥.១.តើកំហឹងជាអំពើបាបរហូតមែនទេ?

មិនមែនទេ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់ក៏ខ្មាល់ដែរ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប (ម៉ាកុស ៣:៥, ហេព្រើរ ៣:១៥) ហើយលោកសាវ័កប៉ុល ក៏មានប្រសាសន៍ដែរថា៖ “ចូរខឹងចុះតែកុំឱ្យធ្វើបាបឡើយ”។ (អេភេសូរ ៤:២៦^ក)

១៥.២.តើកំហឹងក្លាយជាអំពើបាបនៅពេលណា?

នៅពេលដែលកំហឹងនោះអាត្មានិយម គ្មានហេតុផល ឬហួសហេតុពេក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ “អ្នករាល់គ្នាបានឮសេចក្តីដែលសម្តែងដល់មនុស្សពីបុរាណថា កុំឱ្យសម្លាប់មនុស្សឱ្យសោះ បើអ្នកណាសម្លាប់មនុស្ស នោះក្រែងត្រូវជាប់ជំនុំជម្រះហើយ តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នា ដូច្នោះវិញថា សូម្បីតែអ្នកណាដែលខឹងនឹងបងប្អូន នោះក្រែងត្រូវជាប់ជំនុំជម្រះដែរ”។ (ម៉ាថាយ ៥:២១-២២)

១៥.៣.តើវាត្រឹមត្រូវដែរឬទេ ដែលត្រូវទុកកំហឹងរាប់សិបថ្ងៃដោយព្រោះតែហេតុផលរបស់យើងនោះ?

ទេ! មិនត្រូវទេ គ្បិតមេកំណាចនឹងប្រើអ្នកជាប្រយោជន៍នៃខ្ញុំវាមិនខាន លោកសាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ “កុំឱ្យសេចក្តី កំហឹងរបស់អ្នកនៅដរាបដល់ថ្ងៃលិចឡើយ ក៏កុំឱ្យអារក្សមានឱកាសឱ្យសោះ”។ (អេភេសូរ ៤:២៦^ខ-២៧)

១៥.៤.តើអ្នកត្រូវធ្វើដូចម្តេច បើមានអ្នកធ្វើឱ្យអ្នកក្តៅក្រហាយ?

អ្នកត្រូវរៀនទប់អារម្មណ៍ខ្លួនឯង ព្រះបាទសាឡាម្ម័នមានបន្ទូលថា៖ “អ្នកណាដែលយឺតនឹងខឹង នោះមានកម្លាំងខ្លាំង ហើយអ្នកណាដែលឈ្នះចិត្តខ្លួន ក៏វិសេសជាងអ្នកដែលឈ្នះយកបានទីក្រុងទៅទៀត”។ (សុភាសិត១៦:៣២)

១៥.៥.ចុះបើសិនជាគេនិយាយអ្វីបញ្ជីអ្នកនោះយ៉ាងម៉េចទៅវិញ?

អ្នកត្រូវព្យាយាមធ្វើយ៉ាងណាកុំខឹង ហើយព្យាយាមបំភ្លេចសម្តីគាត់ បើសិនជាអាចត្បិត “សតិបញ្ញារបស់មនុស្សនឹងនាំឱ្យយឺតនឹងខឹង អ្នកនោះក៏តែងមានចិត្តអរ ដោយមិនប្រកាន់ទោសវិញ”។ (១ពេត្រុស ៣:៨)

១៥.៦.តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីទប់កំហឹងមិនឈ្លោះជាមួយនឹងមិត្តរបស់អ្នក?

មិនត្រូវយកសម្តីកំហឹងទៅទល់នឹងកំហល់ឡើយ “ត្បិតពួកល្វីល្វើសម្តែងចេញអស់ទាំងកំហឹងរបស់ខ្លួន តែមនុស្សមានប្រាជ្ញាគេទប់ចិត្តហើយរម្ងាប់ចេញវិញ”។ (សុភាសិត២៩:១១)

១៥.៧.បើសិនជាអ្នកកំពុងឈ្លោះជាមួយនឹងនរណាម្នាក់តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីបញ្ឈប់ជម្លោះនេះ?

ត្រូវនិយាយសម្តីទន់ភ្លន់ ដោយថ្មមសម្តែង “ត្បិតពាក្យតបឆ្លើយដោយស្រទន់ នោះរមែងរម្ងាប់សេចក្តីក្រោធទៅ តែពាក្យគំរោះគំរើយនោះបណ្តាលឱ្យមានសេចក្តីកំហឹង”។

(សុភាសិត ១៥:១)

១៥.៨. តើវាសំខាន់ដែរទេដែលអ្នកត្រូវប្រញាប់ដោះស្រាយការទាស់សម្តីដែលអ្នកមានជាមួយនឹងមិត្តភក្តិ?

ពិតណាស់ បើសិនជាអាចធ្វើទៅបាន អ្នកមិនត្រូវបណ្តោយឱ្យបញ្ហានេះ រីកធំហួសពីការដែលអាចគ្រប់គ្រងបាននោះឡើយ ត្រូវព្រះបាទសាឡូម៉ូនមានបន្ទូលថា “ការចាប់ផ្តើមប្រកាន់គ្នានោះ ប្រៀបដូចជាបើកទំនប់ទឹក ដូច្នោះចូរលើកការទាស់គ្នាចេញ មុនដែលកើតមានការប្រឈ្នោះគ្នាផង”។

(សុភាសិត ១៧:១៤)

១៥.៩. បើសិនជាមានគេខឹងនឹងអ្នក តើអ្នកត្រូវធ្វើដូចម្តេច?

អ្នកត្រូវព្យាយាមផ្សះផ្សាជាមួយនឹងគាត់ (ម៉ាថាយ ៥:២៣-២៤, ១៨:១៥) ហើយការផ្តល់ជាកាដូ (អំណោយ) ប្រហែលជាអាចជួយបាន ត្រូវ “អំណោយដែលឱ្យដោយស្ងាត់កំបាំងនោះ រមែងរម្ងាប់សេចក្តីកំហឹង ហើយជំនួនដែលជូនដោយលួចលាក់ក៏បំបាត់សេចក្តីយោរយៅដែរ”។

(សុភាសិត ២១:១៤)

មេរៀនទី ១៦

ភាពស្មោះត្រង់ និង ទំនួលខុសត្រូវ

១៦.១. តើភាពស្មោះត្រង់ដូចគ្នានឹងសេចក្តីជំនឿមែនដែរទេ?

មិនមែនទេ សេចក្តីជំនឿជាការជឿ រីឯភាពស្មោះត្រង់ គឺជាការប្រកាន់ការពិតចំពោះការសន្យា និងភារកិច្ចរបស់យើង គេនិយាយថា ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ស្មោះត្រង់ ពីព្រោះទ្រង់រក្សាព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ទ្រង់ ដូច្នេះបានជាអ្នកសរសេរទំនុកដម្កើង គេសរសេរថា៖ “ទូលបង្គំនឹងច្រៀងពីព្រះគុណនៃព្រះយេហូវ៉ាជាដរាប មាត់ទូលបង្គំនឹងសម្តែងឱ្យស្គាល់សម្តីស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ រហូតដល់អស់ទាំងតំណាងទៅ”។
(ទំនុកដម្កើង ៨៩:១)

១៦.២. តើយើងអាចរៀនអំពីភាពស្មោះត្រង់ និងទំនួលខុសត្រូវនេះពីអ្នកណាមក?

គឺរៀនពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលស្មោះត្រង់នឹងព្រះវរបិតាទ្រង់ “គឺដែលទ្រង់ស្មោះត្រង់ដល់ព្រះដែលតាំងទ្រង់ដូចជាលោកម៉ូសេស្មោះត្រង់ ក្នុងដំណាក់នៃព្រះទាំងមូលដែរ”។ (ហេព្រើរ ៣:២)

១៦.៣.តើធ្វើជាអ្នកបម្រើស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ត្រូវធ្វើដូចម្តេច?

គឺធ្វើឱ្យជីវិតអ្នកមានប្រយោជន៍សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ដោយប្រើអស់ទាំងទេពកោសល្យ ដែលទ្រង់បានប្រទានឱ្យអ្នក ត្បិតចៅហ្វាយ នៅក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូច របស់ព្រះអម្ចាស់ និយាយអំពីបុរសម្ចាស់ទ្រព្យ ដែលពោលទៅកាន់បាវបម្រើ របស់ខ្លួនថា៖ “ប្រពៃហើយ បាវល្អស្មោះត្រង់អើយ! ឯងមានចិត្តស្មោះនឹងត្រួតរបស់បន្តិចបន្តួចនេះ ដូច្នោះអញនឹងតាំងឯងត្រួតលើរបស់ជាច្រើនទៅទៀត ចូរឱ្យឯងប្រកបដោយសេចក្តីអំណររបស់ចៅហ្វាយឯងចុះ”។
(ម៉ាថាយ ២៥:២១, ២៣)

១៦.៤.តើការស្មោះត្រង់ក្នុងពាក្យសម្តីអ្នកមានន័យយ៉ាងណា?

គឺនិយាយនូវសេចក្តីពិត៖ “សាក្សីស្មោះត្រង់នឹងមិនកុហកឡើយ តែសាក្សីក្លែងក្លាយតែងតែពោលពាក្យភូតភវិញ”។
(សុភាសិត ១៤:៥)

១៦.៥.តើការស្មោះត្រង់ចំពោះបងប្អូនរួមជំនឿមានន័យដូចម្តេច?

គឺត្រូវជួយយកអាសារពួកគេជាពិសេស ត្បិតលោកសាវ័កយ៉ូហានបានទូន្មានលោកកែយុសថា៖ “អ្នកសួនភ្នាអើយការអ្វីដែលអ្នកធ្វើសម្រាប់ពួកបងប្អូន និងពួកអ្នកដទៃដែរ នោះអ្នកក៏ធ្វើ ដោយស្មោះត្រង់គ្រប់ទាំងអស់ហើយ”។
(ពាយ៉ូហាន ១:៥)

១៦.៦. តើការស្មោះត្រង់ក្នុងគ្រួសារមានន័យយ៉ាងណា?

គឺជាការទទួលខុសត្រូវ សូម្បីតែចំពោះកិច្ចការតូចតាច ដូចជាធ្វើការងារផ្ទះ និងការសម្អាតបន្ទប់ខ្លួនឯងជាដើម ព្រោះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ “អ្នកណាដែលស្មោះត្រង់ក្នុងការតូចបំផុត នោះក៏ឈ្មោះថាស្មោះត្រង់ក្នុងកិច្ចការធំ ហើយអ្នកណាដែលទុច្ចរិតក្នុងការ តូចបំផុត នោះក៏ទុច្ចរិតក្នុងការធំធំដែរ”។ (លូកា ១៦:១០)

១៦.៧. តើលទ្ធផលភ្លាមៗនៃទំនួលខុសត្រូវលើការងារផ្ទះរបស់ អ្នកនឹងមានអ្វីខ្លះ?

អ្នកនឹងឈ្នះបានទំនុកចិត្តពីឪពុកម្តាយ អ្នកហើយក៏មិនបាច់ស្តាប់សម្តីច្រំដែលៗទៀតឡើយ គឺដូចជាបូជាចារ្យទុកចិត្តដល់ពួកជាងនៅក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទ យ៉ូអាសដូច្នោះដែរ “មួយទៀតគេមិនបានគិត នឹងពួកអ្នកដែលគេប្រគល់ប្រាក់នោះទៅឱ្យសម្រាប់ចំណាយ ដល់ពួកជាងដែលធ្វើការនោះទេ! ពីព្រោះអ្នកទាំងនោះបានប្រព្រឹត្ត ដោយចិត្តស្មោះត្រង់”។ (១ពង្សាវតារក្សត្រ ១២:១៥)

១៦.៨. តើភាពស្មោះត្រង់គឺជាគុណធម៌តបស្នងនៅក្នុងជីវិតនេះមែនទេ?

ពិតមែនហើយ “មនុស្សស្មោះត្រង់នឹងបានពរជាបរិបូរ តែអ្នក ណាដែលប្រញាប់ប្រញាល់ឱ្យបានជាអ្នកមាននោះនឹងមិនរួចចាកពីទោសឡើយ”។ (សុភាសិត ២៨:២០)

មេរៀនទី ១៧

ភក្ដីភាព

១៧.១. តើភក្ដីភាពជាគុណធម៌របស់គ្រីស្ទបរិស័ទមែនទេ?

ពិតប្រាកដហើយ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានគេនិយាយប្រៀបទៅនឹងសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងភាពស្មោះត្រង់ចំពោះបុគ្គល ចំពោះពួកជំនុំ ឬប្រទេសជាតិ ជាពិសេសគឺនៅពេលណាដែលជួបការលំបាក ព្រះបាទសាឡូម៉ូនមានបន្ទូលថា៖ “មិត្តសម្លាញ់រមែងស្រឡាញ់គ្នានៅគ្រប់វេលា រីឯបងប្អូនក៏កើតមកសម្រាប់គ្រាលំបាកដែរ”។ (សុភាសិត ១៧:១៧)

១៧.២. តើអ្នកអាចរៀនធ្វើជាមិត្តសម្លាញ់ដ៏ស្មោះត្រង់ពីអ្នកណា?

រៀនពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាសម្លាញ់ដែលព្រះបាទសាឡូម៉ូនចង់សំដៅលើព្រះគ្រីស្ទពេលគាត់មានបន្ទូលថា៖ “អ្នកណា ដែលមានមិត្តភ័ក្ដ្រច្រើន នោះនាំឱ្យវិនាសខ្លួនទេ ប៉ុន្តែមានមិត្តសម្លាញ់ម្យ៉ាងដែលនៅជាប់ជាងបងប្អូនទៅទៀត”។ (សុភាសិត ១៨:២៤)

១៧.៣. តើមានន័យយ៉ាងណាដែលមានចិត្តភក្ដីឬស្មោះត្រង់ជួយមិត្តភ័ក្ដ្រដែលគាត់កំពុងជួបការលំបាក?

ត្រូវការពារគាត់ ដូចពេលយ៉ូណាថានការពារដាវីឌ ខណៈដែលស្តេចសូលចង់សម្លាប់រូបលោក “ដូច្នោះយ៉ូណាថានក៏តំណាលសេចក្ដីយ៉ាងល្អពីដំណើរដាវីឌ ទូលដល់សូលជាបិតាថា សូមកុំឱ្យបិតាធ្វើបាបដល់ដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើទ្រង់

ឡើយ ត្បិតគាត់មិនបានធ្វើខុសនឹងបិតាទេ ហើយការដែល
គាត់បានធ្វើសោត នោះគឺសុទ្ធតែមានប្រយោជន៍ ដល់បិតា
ទាំងអស់ផង”។ (១សាំយ៉ូអែល ១៩:៥)

**១៧.៤. តើការដែលមានចិត្តភក្តី ឬស្មោះត្រង់ចំពោះមិត្តភក្តីដែល
ប្រព្រឹត្តនោះមានន័យយ៉ាងណា?**

គឺត្រូវទូន្មានដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ “ត្បិតការដែលត្រូវ
បន្ទោសនៅកណ្តាលជំនុំ នោះវិសេសជាងសេចក្តីស្រឡាញ់
លាក់កំបាំង។ រឬសដែលមិត្តសម្លាញ់ធ្វើដល់យើង
នោះតែងធ្វើដោយស្មោះត្រង់ទេ តែងការងាររបស់ខ្លាំង
សត្រូវនោះជាសេចក្តីបញ្ឆោតវិញ”។ (សុភាសិត ២៧:៥-៦)

**១៧.៥. តើចិត្តភក្តី ឬស្មោះត្រង់ចំពោះមនុស្សដែលលាក់ការសម្ងាត់
នៅនឹងអ្នកមានន័យយ៉ាងណា?**

ត្រូវលាក់ការសម្ងាត់នោះឱ្យជិតត្បិត “អ្នកណាដែលដើរចុះ
ឡើងនិយាយបកកេរគេនោះ ឈ្មោះថាបើកការអាថ៌កំបាំង
តែអ្នកណាដែលមានចិត្តស្មោះត្រង់ នោះតែងគ្របបាំងរឿង
វាវិញ”។ (សុភាសិត ១១:១៣)

១៧.៦. តើនៅក្នុងព្រះគម្ពីរមានគំរូនៃភក្តីភាពចំពោះរដ្ឋាភិបាលទេ?

ពិតជាមាន ដារីខបានទុកជីវិតឱ្យស្តេចសូល ទោះបីជាស្តេច
សូលព្យាយាមតាមសម្លាប់លោកក៏ដោយ រួចលោកក៏
និយាយទៅកាន់ស្តេចសូលវិញថា៖ “មើល ថ្ងៃនេះឯងព្រះ
នេត្រទ្រង់ឃើញយ៉ាងណាហើយដែលព្រះយេហូវ៉ាបាន

ប្រគល់ទ្រង់មកក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃទូលបង្គំនៅក្នុងអាងភ្នំ
នេះ ក៏មានអ្នកខ្លះប្រាប់ឱ្យទូលបង្គំសម្លាប់ទ្រង់ចោល តែ
ទូលបង្គំបានប្រណីដល់ទ្រង់វិញ ដោយថាទូលបង្គំមិនព្រម
លើកដៃទាស់នឹងចៅហ្វាយនៃទូលបង្គំទេ ត្បិតព្រះយេហូវ៉ា
បានចាក់ប្រេងតាំងទ្រង់ហើយ”។ (១សាំយ៉ូអែល ២៤:១០)

១៧.៧. តើបទគម្ពីរផ្តន្ទាចិត្តដែលគ្មានភក្តីភាពទេ?

ពិតណាស់ ត្បិតព្រះបាទសាឡូម៉ូនមានបន្ទូលថា៖ “ការ
ដែលទុកចិត្តពីងដល់មនុស្សមិនស្មោះត្រង់ នៅគ្រាលំបាក
នោះប្រៀបដូចជាធ្មេញបាក់ ហើយជើងដែលថ្លោះលាស
ចេញ”។ (សុភាសិត ២៥:១៩)

១៧.៨. តើយើងត្រូវមានភក្តីភាពដើម្បីអ្វី?

ដើម្បីវិសាលភាពនៃភាពសុចរិត និងសេចក្តីពិតត្បិតសេចក្តី
ស្រឡាញ់ “មិនដែលអរសប្បាយនឹងសេចក្តីទុច្ចរិតឡើយ
គឺអរសប្បាយតែនឹងសេចក្តីស្មោះត្រង់វិញ”។
(១កូរិនថូស ១៣:៦)

មេរៀនទី ១៨

របៀបរៀបរយ និង វិន័យ

១៨.១. តើរបៀបរៀបរយជាគុណធម៌របស់គ្រីស្ទបរិស័ទមែនទេ?

ពិតមែនហើយ លោកសាវ័កប៉ុលទូន្មានយើងថា៖ “ត្រូវតែធ្វើការទាំងអស់តាមបែបគួរសម ហើយដោយលំដាប់លំដោយផង”។ (១កូរិនថូស ១៤:៤០)

១៨.២. តើវិន័យមានជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងរបៀបរៀបរយដែរមែនទេ?

មែនហើយ មានវិន័យ គឺមានន័យថា មាយាទយើង ត្រូវតឹងរឹងនិងត្រូវមានរបៀបរៀបរយ លោកសាវ័កប៉ុលស្គាល់ពីសារៈសំខាន់នៃការអប់រំ។ គាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ “គឺអ្នកវាយជំរុបកាយអ្នកទាំងបង្ខំឱ្យចុះចូល ក្រែងក្រោយពេលដែលអ្នកបានប្រដៅមនុស្សឯទៀតហើយ នោះខ្លួនអ្នកត្រូវចោលចេញវិញ” ។ (១កូរិនថូស ៩:២៧)

១៨.៣. តើជីវិតដែលគ្មានរបៀបរៀបរយជាជីវិតបាបមែនទេ?

មែនហើយ លោកសាវ័កប៉ុលបានប្រាប់ដល់ពួកជំនុំនៅក្នុងថៃស្យាឡូនីច ឱ្យដកខ្លួនចេញពីបងប្អូនដែលគ្មានរបៀបរៀបរយ “ឥឡូវនេះបងប្អូនអើយ យើងអ្នកសូមផ្តាំមកអ្នករាល់គ្នា ដោយនូវព្រះនាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងថា ចូរថយចេញឱ្យផុតពីគ្រប់ទាំងបងប្អូនណាដែលប្រព្រឹត្តខុសរបៀប ហើយមិនស្តាប់តាមបញ្ញាត្តិដែលទទួលពីយើងខ្ញុំ”។ (២ថៃស្យាឡូនីច ៣:៦)

១៨.៤.តើសំខាន់ដែរទេដែលត្រូវមានរបៀបក្នុងជីវិតរស់នៅ?

ពិតមែនហើយ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា “អ្នកណាដែល ថ្វាយដង្ហាយជាសេចក្តីអរព្រះគុណ នោះក៏លើកដម្តើងអញ ដែរ ហើយអញនឹងសម្តែងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះដល់ អ្នកណាដែលរៀបរយរបស់ខ្លួនឱ្យត្រង់”។
(ទំនុកដម្តើង៥០:២៣)

១៨.៥.តើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្ហាញយើងអំពីគំរូនៃការរស់នៅ ដោយមានរបៀបរៀបរយដែរឬទេ?

ពិតជាមាន គឺនៅពេលដែលព្រះអង្គចែកអាហារដល់មនុស្ស ប្រាំពាន់នាក់ “នោះទ្រង់បង្គាប់ឱ្យពួកសិស្សប្រាប់គេឱ្យ អង្គុយលើស្មៅខ្លីហើយពួកគេក៏អង្គុយដោយជួរ ក្នុងមួយជួរ ហាសិបនាក់ ទាំងអស់មានមួយរយជួរ”។
(ម៉ាកុស៦:៣៩-៤០)

១៨.៦.តើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្ហាញយើងអំពីគំរូនៃការរស់នៅ ដោយមានការអប់រំដែរឬទេ?

ពិតជាមានទម្លាប់ប្រចាំថ្ងៃរបស់ព្រះអង្គមែន គឺក្រោកឡើង អធិស្ឋានរាល់ពេលព្រឹក លោកសារ៉ែកម៉ាកុសប្រាប់យើងថា៖ “កាលនៅឯដីតមិនទាន់ភ្លឺស្រាងនៅឡើយ នោះទ្រង់តើន ឡើងយាងចេញទៅឯទីស្ងាត់ហើយអធិស្ឋាននៅទីនោះ”។
(ម៉ាកុស១:៣៥)

**១៨.៧. ចូរប្រាប់ឈ្មោះវិធីមួយដែលយើងអាចបណ្តុះជីវិតគ្រីស្ទ
បរិស័ទដែលមានវិន័យ?**

ខ្ញុំសូមធ្វើការតាំងចិត្តចំពោះព្រះអម្ចាស់ថា៖ “ឱព្រះយេហូវ៉ា
អើយ នៅពេលព្រឹកទ្រង់នឹងឮសម្លេងរបស់ទូលបង្គំ គឺនៅ
ពេលព្រឹកទូលបង្គំនឹងទូលដល់ទ្រង់ ដោយលំដាប់ព្រមទាំង
រក្សាពេលចាំយាមផង”។ (ទំនុកដម្តើង ៥:៣)

**១៨.៨. តើអ្នកអាចបណ្តុះឱ្យមានរបៀបរៀបរយនៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទ
បរិស័ទបានយ៉ាងដូចម្តេច?**

ខ្ញុំនឹងព្យាយាមឱ្យមានរបៀបរៀបរយហ្មត់ចត់ ហើយស្អាត
បាតក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលអ្នកធ្វើ ទាំងនៅផ្ទះ នៅសាលា
រៀន និងនៅក្នុងព្រះវិហារផង “ត្បិតព្រះទ្រង់មិនជាព្រះនៃ
សេចក្តីវឹកវរទេ”។ (១កូរិនថូស ១៤:៣៣)

មេរៀនទី ១៩

ការអត់ធ្មត់ និង ការទ្រាំទ្រលំបាក

១៩.១. តើភាពអត់ធ្មត់ (ការរង់ចាំដោយភាពចិត្តរីករាយ) និងការទ្រាំទ្រលំបាក (ការទ្រាំទ្រនឹងភាពឈឺចាប់ ដោយចិត្តត្រេកអរ) គឺជាសីលធម៌ដ៏សំខាន់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទមែនទេ?

ពិតមែនហើយ លោកសាវ័កប៉ូលបានអធិស្ឋានឱ្យពួកជំនុំនៅក្រុងកូលុស ដោយសូមឱ្យពួកគេ៖ “បានគ្រប់ទាំងព្រះចេស្ដាចម្រើនកម្លាំងតាមប្រទ្ធិបារមីដ៏ឧត្តមរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យបានចេះទ្រាំទ្រ ហើយអត់ធ្មត់គ្រប់យ៉ាងដោយអំណរ”។
(កូលុស១:៩-១១)

១៩.២. តើយើងត្រូវការការអត់ធ្មត់ និងការទ្រាំទ្រលំបាកពីអ្នកណាជាពិសេស?

គឺព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ត្បិតអ្នកសរសេរសំបុត្រទៅកាន់ពួកហេព្រើរ មានប្រសាសន៍ថា៖ “ដូច្នោះ ដែលមានស្នូរ បន្ទាល់មួយហ្វូងធំម៉្លេះនៅព័ទ្ធជុំវិញយើង នោះត្រូវឱ្យយើងចោលអស់ទាំងបន្ទុក និងអំពើបាប ដែលរុំយើងជុំវិញដោយម៉្លេះនោះចេញ ហើយរត់ទៅក្នុងទីប្រណាំងដែលនៅមុខយើងដោយអំណត់ ទាំងរំពឹងមើលដល់ព្រះយេស៊ូវដ៏ជាមេផ្ដើម ហើយជាមេសម្រេចសេចក្ដីជំនឿរបស់យើង ដែលទ្រង់បានរងទ្រាំលើឈើឆ្កាង ទាំងមើលងាយចំពោះសេចក្ដីអាម៉ាស់នោះ ឱ្យតែបានសេចក្ដីអំណរដែលនៅចំពោះទ្រង់រួចទ្រង់ក៏គង់នៅខាងស្តាំបល្ល័ង្កនៃព្រះ”។

(ហេប្រើរ ១២:១-២)

១៩.៣.តើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្ហាញភាពអត់ធ្មត់ និងការទ្រាំទ្រលំបាកយ៉ាងដូចម្តេច?

“ទ្រង់ត្រូវគេសង្កត់សង្កិនហើយធ្វើទុក្ខ តែទ្រង់មិនបានហើបព្រះឱស្ឋសោះ គឺដូចជាកូនចៀមដែលគេដឹកយកទៅសម្លាប់ ហើយដូចជាចៀម ដែលនៅចំពោះអ្នកកាត់រោមយ៉ាងណា ទ្រង់ក៏មិនបានហើបព្រះឱស្ឋសោះយ៉ាងនោះដែរ”។ (អេសាយ ៥៣:៧)

១៩.៤.តើយើងអាចរៀនពីការអត់ធ្មត់និងការទ្រាំទ្រលំបាកពីអ្នកណាទៀត?

ពីលោកយ៉ូប និងពួកហោរាដទៃទៀត គ្យិតសាវ័កយ៉ាកុប មានប្រសាសន៍ថា “បងប្អូនអើយ ចូរយកពួកហោរាដែលបានទាយដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ទុកជាគំរូពីសេចក្តីទុក្ខលំបាក និងពីសេចក្តីអត់ធ្មត់ចុះ មើល យើងហៅពួកអ្នកទ្រាំទ្រថាជាអ្នកមានពរ ចុះអ្នករាល់គ្នាបានឮនិយាយពីសេចក្តីអត់ធ្មត់របស់លោកយ៉ូបទៅហើយ”។ (យ៉ាកុប ៥:១០-១១)

១៩.៥.តើគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវប្រឈមនឹងការទ្រាំទ្រលំបាកដូចម្តេច?

គឺត្រូវទ្រាំទ្រដោយអំណរ និងដោយអត់ធ្មត់ គ្យិតលោកសាវ័កយ៉ាកុបបានមានប្រសាសន៍ថា “បងប្អូនអើយ កាលណាមានសេចក្តីល្អៗផ្សេងៗ នោះត្រូវរាប់ជាសេចក្តីអំណរសព្វគ្រប់វិញ ដោយដឹងថាការល្អៗលមើលសេចក្តីជំនឿ

នៃអ្នករាល់គ្នានោះនាំបង្កើតឱ្យមានសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួន ចូរទុក
ឱ្យសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួននោះ បានធ្វើការឱ្យសម្រេចពេញលេញ
ចុះ ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានគ្រប់លក្ខណ៍ ហើយពេញខ្នាត
ឥតខ្វះអ្វីឡើយ។

(យ៉ាកុប ១:២-៤, រ៉ូម ៥:៣-៤ និង ១ពេត្រុស ២:២០)

១៩.៦. តើគួរឈប់ធ្វើអំពើល្អព្រោះមនុស្សមិនចេះអរគុណមែនទេ?

ទេ! គ្យិតលោកសាវ័កប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា៖ “កុំឱ្យយើង
ណាយចិត្តនឹងធ្វើការល្អឡើយ គ្យិតបើមិនរសាយចិត្តទេ
លុះដល់កំណត់ យើងនឹងច្រូតបានហើយ។” (កាឡាទី ៦:៩)

១៩.៧. ការរស់នៅជាគ្រីស្ទបរិស័ទនិងការសិក្សាពីគោលជំនឿ

គឺពិតជាលំបាកមែនតើអ្នកត្រូវធ្វើយ៉ាងណា?

គឺត្រូវអត់ធ្មត់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ “បើមនុស្សនឹងសង្ឃឹមដល់
ហើយរង់ចាំសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ឥតបានម្ត
ព្រួយនោះល្អហើយ ឯការដែលមនុស្សនឹងទទួលរងនឹងក្នុង
ការដែលនៅវ័យក្មេងនោះក៏ល្អដែរ។” (បរិទេវ ៣:២៦-២៧)

១៩.៨. មើលទៅព្រះជាម្ចាស់ហាក់ដូចជាស្តាប់មិនឮពាក្យទំនួញ

របស់អ្នកសោះ តើអ្នកត្រូវធ្វើយ៉ាងណា?

ត្រូវរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ដោយសេចក្តីអំណត់ “ខ្ញុំបានរង់ចាំព្រះ
យេហូវ៉ាដោយអំណត់ ទ្រង់ក៏បានផ្ទៀងព្រះកាណាមកស្តាប់
ហើយទទួលតាមសម្រែករបស់ខ្ញុំ។”

(ទំនុកដម្កើង ៤០:១, ៣៧:៧)

មេរៀនទី ២០

សេចក្តីឧស្សាហ៍ និង ភាពឈ្លាសថៃ

២០.១. តើសេចក្តីឧស្សាហ៍ (ខំប្រឹងប្រែងធ្វើការអ្វីអោយបានល្អ) និងភាពឈ្លាសថៃ ជាតម្លៃនៃត្រីសូបវិស័ទដែរមែនទេ?
មែនហើយ ត្បិតបទគម្ពីរចែងបង្ហាញមកថា៖ “ការអ្វីដែលដៃ ឯងអាចធ្វើបាន ចូរធ្វើឱ្យអស់ពីកម្លាំងចុះ”។ (សាស្តា ៩:១០)

២០.២. តើបទគម្ពីរណែនាំឱ្យយើងរៀនពីសេចក្តីឧស្សាហ៍ និងភាពឈ្លាសថៃចេញពីអ្វី?
គឺពីសត្វស្រមោច ព្រះបាទសាឡ្យម៉ូនទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ “ចូរទៅមើលសត្វស្រមោច ចូរទៅមើលផ្លូវទាំងប៉ុន្មានរបស់ វាហើយមានប្រាជ្ញាឡើង វាគ្មាននាយ គ្មានអ្នកកាន់កាប់ការ ឬអ្នកគ្រប់គ្រងឡើយ គង់តែវាផ្គត់ផ្គង់អាហារវានៅខែប្រាំង ហើយក៏ប្រមូលស្បៀងទុកនៅក្នុងរដូវចម្រុតផង”។
(សុភាសិត៦:៦-៨)

២០.៣. តើអ្នកត្រូវធ្វើគ្រប់ភារកិច្ចរបស់អ្នកទាំងនៅផ្ទះ នៅសាលា រៀន និងនៅព្រះវិហារដោយមានឥរិយាបថបែបណា?
“ហើយការអ្វីដែលត្រូវធ្វើក៏ដោយ ចូរធ្វើឱ្យអស់ពីចិត្ត ទុក ដូចជាធ្វើថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ មិនមែនដល់មនុស្សទេ”។
(កូលុស ៣:២៣)

**២០.៤.តើយើងទទួលបានការលើកចិត្តអ្វីខ្លះសម្រាប់សេចក្តី
ឧស្សាហ៍ និងភាពឈ្លាសវៃដែលយើងមាន?**

យើងអាចបម្រើព្រះជាម្ចាស់ ដោយសម្បត្តិដែលយើងមាន
ឧទាហរណ៍ថា យើងអាចជួយបងប្អូនដែលខ្វះខាត ត្បិត
លោកសាវ័កប៉ូលមានប្រសាសន៍ថា៖ “អ្នកណាដែលធ្លាប់
លួចត្រូវឈប់លួចទៅស្វ័យអ្នកនោះ ទ្រាំនឿយហត់ជាជាង
ទាំងធ្វើការល្អដោយដៃខ្លួនវិញ ដើម្បីឱ្យមានអ្វីនឹងចែកដល់
អ្នកណាដែលត្រូវការផង”។

(អេភេសូរ ៤:២៨, កិច្ចការ ២០:៣៥)

**២០.៥.តើព្រះអម្ចាស់ប្រទានរង្វាន់ដល់មនុស្សដែលមានសេចក្តី
ឧស្សាហ៍ក្នុងជីវិតនេះដែរឬទេ?**

ពិតជាប្រទាន ត្បិតព្រះបាទសាឡាម៉ូនមានបន្ទូលថា៖ “ឯង
ដែលឃើញមនុស្សខ្លះខ្មែង ក្នុងការរកស៊ីរបស់ខ្លួនឬ អ្នក
នោះនឹងបានឈរនៅចំពោះស្តេច មិនត្រូវឈរនៅចំពោះ
មនុស្សដែលឥតបណ្តាសក្តិឡើយ”។ (សុភាសិត ២២:២៩)

២០.៦.អ្វីទៅជាលទ្ធផលនៃភាពខ្ជិលច្រអូស?

ភាពក្រីក្រ និងជីវិតវេទនា ត្បិតព្រះបាទសាឡាម៉ូនមាន
បន្ទូលថា៖ “ដេកបន្តិច ដោកបន្តិច ឱបដៃនឹងដេកបន្តិច
យ៉ាងនោះសេចក្តីកំសត់ទុក្ខិតរបស់ឯង នឹងលោមកដល់ដូច
ជាចោរប្លន់ ព្រមទាំងសេចក្តីខ្វះខាតដូចជាមនុស្សកាន់
អាវុធ”។ (សុភាសិត ២៤:៣៣-៣៤)

២០.៧.តើយើងត្រូវគេតម្រូវធ្វើការដោយឈ្លានវៃរាល់តែថ្ងៃទេ?

ទេ! យើងត្រូវសម្រាកនៅថ្ងៃឈប់សម្រាក ហើយរក្សាថ្ងៃនោះទុកឱ្យបានជាបរិសុទ្ធ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលនៅក្នុងបញ្ញត្តិទី៤ថា៖ “តែងថ្ងៃទី៧ គឺជាថ្ងៃឈប់សម្រាកថ្វាយព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯងវិញ នៅថ្ងៃនោះមិនត្រូវធ្វើអ្វីឱ្យសោះទោះខ្លួនឯង ឬកូនប្រុសកូនស្រីឯងក្តី ទោះបាវប្រុស ឬបាវស្រីឯងក្តី ទោះសត្វរបស់ឯងឬអ្នកដទៃដែលនៅផ្ទះឯងក្តី”។ (និក្ខមនំ២០:១០)

២០.៨.មានន័យថា យើងមិនត្រូវឈ្លានវៃនៅថ្ងៃឈប់សម្រាកទេ មែនទេ?

ទេ! មិនមែនទេ យើងត្រូវរក្សាភាពឈ្លានវៃនៅក្នុងការគោរពស្រឡាញ់ដល់ព្រះ និងក្នុងកិច្ចការនៃព្រះគុណឧទាហរណ៍ យើងត្រូវអធិស្ឋានដូចជា លោកសាវ័កប៉ុល មានប្រសាសន៍ថា៖ “ចូរអរសប្បាយដោយមានសង្ឃឹម ចូរអត់ធន់ក្នុងសេចក្តីទុក្ខលំបាក ចូរឱ្យខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋាន”។ (រ៉ូម១២:១២)

មេរៀនទី ២១

ប្រាជ្ញា (គតិបណ្ឌិត)

២១.១. តើប្រាជ្ញាគឺជាតម្លៃរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទដែរមែនទេ?

មែនហើយ ប្រាជ្ញា គឺជាការគិតអំពីផ្លូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គ្បិតព្រះបាទដាវីឌមានបន្ទូលថា៖ “ឯសេចក្តីកោតខ្លាច នោះគឺជាដើមចមនៃប្រាជ្ញាអស់អ្នកដែលកាន់តាម នោះ មានយោបល់ល្អ សេចក្តីសរសើរនៃទ្រង់ជាប់នៅអស់កល្ប ជានិច្ច។ (ទំនុកដម្តើង ១១១:១០)

២១.២. ចំណេះដឹងយើងអាចរកបាន ប៉ុន្តែតើយើងអាចរកបាន ប្រាជ្ញាបានដែរឬទេ?

គឺពិតជាអាចរកបាន ព្រះបាទសាឡូម៉ូនទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ “ប្រាជ្ញាជាសំខាន់លេខ១ ដូច្នោះចូរខំឱ្យបានប្រាជ្ញាចុះ អើ កំពុងដែលខំឱ្យបានរបស់ផ្សេងៗ នោះចូរខំឱ្យបានយោបល់ ផង”។ (សុភាសិត ៤:៧)

២១.៣. តើអ្នកអាចរកបានប្រាជ្ញាដោយរបៀបណា?

អ្នកអាចរកបានប្រាជ្ញាពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺតាម រយៈការអាន និងការស្តាប់ “គ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ប្រទានឱ្យ មានប្រាជ្ញា ឯតំរិះនិងយោបល់នោះចេញពីព្រះឱស្ឋទ្រង់ មក”។ (សុភាសិត២:៦, ៥:១)

២១.៤.តើការអាន និងការស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះគ្រប់គ្រាន់នឹងអាចរកបានប្រាជ្ញាហើយឬនៅ?

ទេ! មិនទាន់គ្រប់គ្រាន់នៅឡើយទេ អ្នកត្រូវទូលសុំប្រាជ្ញាពីព្រះទៀត ដូចលោកសារីកយ៉ាកុប មានប្រសាសន៍ថា៖ “តែបើអ្នករាល់គ្នាណាមួយខ្វះប្រាជ្ញា មានតែសុំដល់ព្រះដែលទ្រង់ប្រទានដល់មនុស្សទាំងអស់ ដោយសទ្ធាឥតបន្ទោសផងនោះទ្រង់នឹងប្រទានឱ្យ”។(យ៉ាកុប ១:៥, ២កូរិនថូស ១:៧-១២)

២១.៥.តើធ្វើម្តេចទើបអ្នកអាចរស់នៅដោយប្រាជ្ញាបាន?

ដោយស្តាប់តាមបញ្ញាត្តិព្រះជាម្ចាស់ “សេចក្តីបង្គាប់របស់ទ្រង់ ក៏ធ្វើឱ្យទូលបង្គំមានប្រាជ្ញាលើសជាងខ្មាំងសត្រូវ ត្បិតបាននៅជាប់ជាមួយនឹងទូលបង្គំជាដរាប”។
(ទំនុកដម្តើង ១១៩:៩៨)

២១.៦.ចុះបើអ្នកមិនដឹងថាបញ្ញាត្តិមួយណាអ្នកត្រូវយកមកអនុវត្តក្នុងកាលៈទេសៈបែបណា ហើយគ្មានអ្នកណាសួរទៀតនោះតើយ៉ាងណាវិញ?

អ្នកនឹងអធិស្ឋាន ហើយអ្នកនឹងពិចារណាពីអ្វីដែលព្រះអង្គឱ្យអ្នកត្រូវធ្វើ នៅក្នុងកាលៈទេសៈនោះ ត្បិត“សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាជាដើមចមនៃប្រាជ្ញា រីឯការដែលស្គាល់ដល់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធ នោះគឺជាយោបល់”។
(សុភាសិត ៩:១០, សុភាសិត ១:៧)

**២១.៧.តើឪពុកម្តាយរបស់អ្នកជួយឱ្យអ្នកលូតលាស់ខាងឯប្រាជ្ញា
យ៉ាងដូចម្តេច?**

ពួកគាត់ដាក់វិន័យអ្នក នៅពេលដែលអ្នកប្រព្រឹត្តិបែបល្វីល្វើ
ឬប្រព្រឹត្តិបាប “រំពាត់ និងសេចក្តីប្រៀនប្រដៅ រមែងឱ្យកើត
មានប្រាជ្ញា តែកូនណាដែលបណ្តោយឱ្យប្រព្រឹត្តតាមអំពើ
ចិត្តនោះ តែងធ្វើឱ្យម្តាយមានសេចក្តីខ្មាស់”។

(សុភាសិត ២៩:១៥)

**២១.៨.តើប្រាជ្ញាមានសារៈសំខាន់សម្រាប់ជីវិតរីករាយរបស់គ្រីស្ទបរិ
ស័ទដែរឬទេ?**

ពិតមែនហើយ “សប្បាយហើយអស់អ្នកណាដែលរកបាន
ប្រាជ្ញាហើយអ្នកណាដែលខំប្រឹងទាល់តែបានយោបល់”។

(សុភាសិត៣:១៣)

**២១.៩.តើការទំនាក់ទំនងល្អជាមួយមិត្តភក្តិរបស់អ្នកត្រូវការប្រាជ្ញា
ដែរឬទេ?**

ពិតមែនហើយ “ត្បិតអ្នកណាដែលមើលងាយចំពោះអ្នកជិត
ខាងខ្លួននោះ ឥតមានប្រាជ្ញាទេ តែអ្នកណាមានយោបល់
រមែងនៅស្ងៀមវិញ”។ (សុភាសិត ១១:១២)

មេរៀនទី ២២ ភាពបរិសុទ្ធជ្រាល់ខ្លួន

២២.១. តើពាក្យថាបរិសុទ្ធមានន័យដូចម្តេចចំពោះអ្នក?

វាគឺជាការរក្សាមាយាទខ្លួនឯង នៅក្នុងពាក្យសម្តី ក្នុងការប្រព្រឹត្តនិងការគិត តាមបែបមួយដែលធ្វើឱ្យអ្នកកាន់តែដូចព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយខុសពីលោកិយ លោកសាវ័កពេត្រុសបានបង្ហាត់ថា៖ “ចូរឱ្យឯងរាល់គ្នា បានជាបរិសុទ្ធក្នុងគ្រប់កិរិយាទាំងអស់ ដូចជាព្រះដែលបានហៅអ្នករាល់គ្នា ទ្រង់បរិសុទ្ធដែរ ត្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា ចូរឱ្យឯងរាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធ ត្បិតអញជាបរិសុទ្ធ”។

(១ពេត្រុស១:១៥-១៦)

២២.២. តើមិនមែនគ្រីស្ទបរិសុទ្ធត្រូវគ្រប់គ្នាសុទ្ធតែបរិសុទ្ធរួចជាស្រេច

ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវមែនទេ?

មែនហើយ យើងគ្រប់គ្នាត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នោះហើយបានជាយើងត្រូវគេហៅថា “ពួកបរិសុទ្ធ” ប៉ុន្តែយើងមានទំនួលខុសត្រូវ ក្នុងការរស់នៅក្នុងជីវិតដ៏បរិសុទ្ធ អ្នកសរសេរសំបុត្រ ទៅកាន់ពួកហេព្រើរមានប្រសាសន៍ថា “ចូរដេញតាមសេចក្តីមេត្រី ចំពោះមនុស្សទាំងអស់ចុះ ហើយឱ្យបានញែកជាបរិសុទ្ធដែរ បើអ្នកណាគ្មានសេចក្តីបរិសុទ្ធនោះមិនដែលឃើញព្រះអម្ចាស់ឡើយ”។

(ហេព្រើរ១២:១៤)

២២.៣.តើមនុស្សម្នាក់អាចត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយគ្មានភាពបរិសុទ្ធដែរឬទេ?

ទេ! មិនអាចទេ មនុស្សដែលត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ក៏នឹងលូតលាស់ក្នុងការញែកជាបរិសុទ្ធ ឬភាពបរិសុទ្ធ។ មនុស្សដែលប្រកាសថាខ្លួនសុចរិត តែគ្មានភាពបរិសុទ្ធផ្ទាល់ខ្លួន គឺជាមនុស្សកុហក លោកសាវ័កប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា៖ “ត្បិតអ្នករាល់គ្នាដឹងថា គ្មានមនុស្សកំផិត ឬស្មោកគ្រោកឬលោភ គឺជាមនុស្សដែលថ្វាយបង្គំរូបព្រះដែលនឹងគ្រងមរតកក្នុងនគរនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយនៃព្រះផងបានឡើយ”។ (អេភេសូរ៥:៥)

២២.៤.តើមនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវកើតជាថ្មី ដើម្បីលូតលាស់នៅក្នុងភាពសុចរិតមែនទេ?

មែនហើយ មនុស្សដែលត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត គឺជាមនុស្សដែលបានកែខ្លួនដែរ លោកសាវ័កប៉ុលមានប្រសាសន៍ទៅកាន់មនុស្សដែលកែខ្លួន ពេលដែលលោកនិយាយថា៖ “តែឥឡូវនេះ ដែលព្រះបានប្រោសពីបាបហើយ អ្នករាល់គ្នាបានត្រឡប់ជាបារបម្រើដល់ទ្រង់ នោះអ្នករាល់គ្នាបានផលខាងឯសេចក្តីបរិសុទ្ធវិញ ហើយទីបំផុតនៃអំពើទាំងនោះគឺជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ចផង”។ (រ៉ូម៦:២២)

២២.៥.តើអ្នកអាចលូតលាស់ខាងភាពបរិសុទ្ធបានយ៉ាងដូចម្តេច?

គឺតាមរយៈការអាន និងស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គ្បិតព្រះយេស៊ូវអធិស្ឋានថា “សូមញែកគេជាបរិសុទ្ធ ដោយសារសេចក្តីពិតនៃទ្រង់ ឯសេចក្តីពិត គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់” (យ៉ូហាន ១៧:១៧) រីឯលោកសាវ័កប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា៖ “គ្រប់ទាំងបទគម្ពីរ គឺជាព្រះទ្រង់បានបញ្ចេញព្រះវិញ្ញាណបណ្ណាលឱ្យតែងទេ ក៏មានប្រយោជន៍ សម្រាប់ការបង្រៀនការរំព្វកឱ្យដឹងខ្លួន ការប្រដៅតម្រង់ និងការបង្ហាត់ខាងឯសេចក្តីសុចរិត ដើម្បីឱ្យអ្នកសំណាព្វរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានគ្រប់លក្ខណ៍ ហើយមានគ្រប់ទាំងចំណេះសម្រាប់នឹងធ្វើការល្អគ្រប់មុខ”។ (២ធីម៉ូថេ៣:១៦-១៧)

២២.៦.ក្រៅពីការអាន និងការស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះ តើអ្នកត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះទៀត ដើម្បីឱ្យបានលូតលាស់នៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធនេះ?

អ្នកត្រូវយកព្រះបន្ទូលនោះមកអនុវត្ត សាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា “ដូច្នោះ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំទូន្មានអ្នករាល់គ្នាដោយសេចក្តីមេត្តាករុណានៃព្រះ ឱ្យបានថ្វាយរូបកាយទុកជាយញ្ញបូជារស ហើយបរិសុទ្ធ ដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ ជាការគោរពនៃយើងរាល់គ្នាដែលមានទំនង កុំឱ្យគ្រាប់តាមសម័យនេះឡើយ ចូរឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានផ្លាស់ប្តូរវិញដោយគំនិតបានកែប្រែជាថ្មីឡើង ដើម្បីនឹងអាចមើលឃើញឱ្យបានស្គាល់បំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះ ដែលល្អស្រួលទទួលហើយគ្រប់លក្ខណ៍ផង”។ (រ៉ូម ១២:១-២)

មេរៀនទី ២៣

ការប្រមាណខ្លួន ឬការទប់ចិត្តខ្លួនឯង

២៣.១. តើការប្រមាណខ្លួន គឺជាគុណធម៌នៃគ្រីស្ទបរិស័ទមែនទេ?

មែនហើយ វាគឺជាលក្ខណៈសម្បត្តិម្យ៉ាងដែលគ្រីស្ទបរិស័ទ ត្រូវបណ្តុះឱ្យមាន សារីរកពេត្រុស បានមានប្រសាសន៍ថា៖ “ហើយដោយហេតុនោះ បានជាត្រូវឱ្យអ្នករាល់គ្នាបន្ថែមឱ្យ មានសេចក្តីឧស្សាហ៍ដែរ ដើម្បីឱ្យសេចក្តីជំនឿ បានទៀង ត្រង់ឱ្យសេចក្តីទៀងត្រង់បានតំរិះ ឱ្យតំរិះចេះអត់សង្កត់ឱ្យ សេចក្តីអត់សង្កត់បានខ្ជាប់ខ្ជួន ឱ្យសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួនបានចេះ គោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះ ឱ្យសេចក្តីគោរពប្រតិបត្តិបានចេះ រាប់អានគ្នាធ្វើជាបងប្អូន ហើយឱ្យសេចក្តីរាប់អានគ្នាបាន សេចក្តីស្រឡាញ់ថែមទៀត ត្បិតបើសិនមានសេចក្តីទាំង នោះចម្រើនឡើងក្នុងចិត្តអ្នករាល់គ្នាហើយ នោះអ្នករាល់ គ្នាមិននៅទំនេរ ឬឥតផលខាងដំណើរស្គាល់ព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នាឡើយ”។

(២ពេត្រុស ១:៥-៨)

២៣.២. តើការប្រមាណខ្លួន ឬការទប់ចិត្តខ្លួនឯង គឺជាសញ្ញានៃព្រះ គុណមែនទេ?

មែនហើយ មនុស្សដែលបានកើតជាថ្មីនឹងដឹងថាត្រូវគ្រប់ គ្រងចំណង់ចិត្តយ៉ាងដូចម្តេច និងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្លួន ដោយរបៀបណា “ត្បិតផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណវិញនោះគឺ សេចក្តីស្រឡាញ់ អំណរអរ មេត្រីភាព អត់ធ្មត់ ស្ងួតបូត

ហើយដឹងខ្នាត គ្មានក្រឹត្យវិន័យណាទាស់នឹងសេចក្តីទាំងនេះទេ”។ (កាឡាទី៥:២២-២៣)

២៣.៣. តើអ្នកអាចបណ្តុះការប្រមាណខ្លួននៅក្នុងជីវិតអ្នកយ៉ាងដូចម្តេច?

តាមរយៈការចងចាំទុកនៅក្នុងចិត្តថា អ្នកជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ សារឹកប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា៖ “ត្រូវប្រដាប់ខ្លួនដោយព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទវិញ ហើយកុំឱ្យផ្គត់ផ្គង់ដើម្បីនឹងបំពេញសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមឡើយ”។ (រ៉ូម១៣:១៤)

២៣.៤. តើអ្នកណាដែលជាឧទាហរណ៍ដ៏ល្អ តើយើងអាចនឹងរៀនពីការប្រមាណខ្លួន ឬការទប់ចិត្តខ្លួនឯងនោះ ពីអ្នកណា?

គឺលោកហោរាដានីយ៉ែល “គ្យិត...ដានីយ៉ែលបានសម្រេចក្នុងចិត្តថា មិនព្រមឱ្យខ្លួនសៅហ្មង ដោយអាហាររបស់ស្តេច ឬដោយស្រាទំពាំងបាយជូរ ដែលទ្រង់ធ្លាប់សោយនោះឡើយ បានជាលោកសុំដល់ចៅហ្វាយ លើពួកកំរៀវដើម្បីមិនឱ្យខ្លួនត្រូវសៅហ្មងទៅ”។ (ដានីយ៉ែល១:៨)

២៣.៥. តើអ្នកត្រូវអនុវត្តការទប់ចិត្តខ្លួនឯងដូចជាកូនក្មេង នៅក្នុងផ្នែកណាមួយ?

គឺនៅក្នុងកន្លែងកំសាន្តដែលបណ្តាតបណ្តាយជ្រុល នាំឱ្យខ្ញុំប្រព្រឹត្តបាបទាស់នឹងព្រះជាម្ចាស់ ខ្លះខ្លាយពេលវេលាឬបំពានលើរូបកាយរបស់ខ្ញុំ៖ ឧទាហរណ៍ដូចជា តាមរយៈ

ការមើលទូរទស្សន៍ ការលេងសើចច្រើនជ្រុល ឬសូម្បីតែ
ការបរិភោគជាតិស្ករច្រើនជ្រុលពេក។ ព្រះបាទសាឡាម្នូន
ទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ “តើឯងរកឃើញបានហើយឬ ចូរ**បរិភោគ**
តែល្មមសមគួរចុះក្រែងបរិភោគផ្អែតទៅនឹងក្អួតចេញវិញ”។
(សុភាសិត ២៥:១៦)

**២៣.៦. តើអ្នកត្រូវរៀនទប់ចិត្តខ្លួនឯង ពេលទាក់ទងជាមួយអ្នកដទៃ
ដែរឬទេ?**

ពិតមែនហើយ ខ្ញុំត្រូវរៀនទប់កំហឹង និងអណ្តាតរបស់ខ្ញុំ
ពេលដែលមានអ្នកណាធ្វើឱ្យខឹង ព្រះបាទសាឡាម្នូនមាន
បន្ទូលថា៖ “ពួកល្វីល្វើសម្តែងចេញ អស់ទាំងកំហឹងរបស់
ខ្លួន តែមនុស្សមានប្រាជ្ញាគេទប់ចិត្ត ហើយរម្ងាប់ចេញ
វិញ”។ (សុភាសិត ២៩:១១)

**២៣.៧. ក្នុងជីវិតអ្នក តើផ្នែកណាមួយដែលអ្នកត្រូវអនុវត្តការទប់ចិត្ត
ខ្លួនឯង យ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នជាពិសេស ខណៈដែលអ្នកកាន់
តែចម្រើនវ័យឡើង?**

គឺត្រង់ភាពបរិសុទ្ធខាងរូបកាយ ត្បិតលោកសាវ័កប៉ុលមាន
ប្រសាសន៍ថា “ចូររត់ពីការសហាយស្មន់ចេញ គ្រប់ទាំង
អំពើបាបណាដែលមនុស្សប្រព្រឹត្ត នោះនៅខាងក្រៅរូប
កាយទេ តែអ្នកណាដែលសហាយស្មន់គ្នា នោះឈ្មោះថា
ធ្វើបាបដល់រូបកាយខ្លួនឯងផង”។ (១កូរិនថូស ៦:១៨)

មេរៀនទី ២៤

ការពោរពេញដោយសេចក្តីអធិស្ឋាន

២៤.១. តើការពោរពេញដោយក្តីអធិស្ឋាន ជាគុណធម៌របស់គ្រីស្ទ បរិស័ទមែនទេ?

មែនហើយ ត្បិតការពោរពេញដោយសេចក្តីអធិស្ឋាន គឺជា ភ័ស្តុតាងនៃការសន្ទនាពិត អ្នកនិពន្ធទំនុកដម្តើងបានពោល ថា៖ “ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់គង់នៅជិតនឹងអស់អ្នកដែលអំពាវ នាវដល់ទ្រង់ គឺអស់អ្នកដែលអំពាវនាវដល់ទ្រង់ដោយពិត ត្រង់”។ (ទំនុកដម្តើង ១៤៥:១៨)

២៤.២. អ្នកមិនជឿជាច្រើនទៀតក៏អធិស្ឋានយ៉ាងងប់ងល់មែនទេ?

មែនហើយ ប៉ុន្តែពួកគេកំពុងអធិស្ឋានទៅកាន់រូបបដិមា ឬ ព្រះដែលមនុស្សតែងស្រមៃស្រមៃប៉ុណ្ណោះ ហោរាអេសាយ ប្រាប់យើងរាល់គ្នាថា មនុស្សដែលមិនបានកើតជាថ្មីនឹងមិន ស្រែករកព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់នៅ និងជាព្រះដ៏ពិត នោះឡើយ។ លោកបាននិយាយថា “ត្បិតយើងខ្ញុំទាំងអស់ គ្នាបានត្រឡប់ទៅដូចជាមនុស្សដែលមិនស្អាត ហើយអស់ ទាំងអំពើសុចរិតរបស់យើងខ្ញុំក៏ដូចជាអារកខ្វក់ ហើយយើង ខ្ញុំរាល់គ្នាស្លៀកក្រៀមទៅដូចជាស្លឹកឈើ ហើយអំពើទុច្ចរិត របស់យើងខ្ញុំក៏ជាត់យកយើងខ្ញុំទៅដូចជាខ្យល់ ឥតមានអ្នក ណាមួយ ដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់ ឬដែលជាសំ គ្រឹះខ្លួនឯងឱ្យតោងទ្រង់ឡើយ”។ (អេសាយ ៦៤:៦-៧)

**២៤.៣.តើអ្នកអាចបណ្តុះការពារពេញដោយ សេចក្តីអធិស្ឋាន
យ៉ាងដូចម្តេច?**

វិធីមួយដ៏សំខាន់គឺ ក្រោកពីព្រលឹមរាល់ថ្ងៃ រួចអធិស្ឋានដូច
ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ “កាលនៅឯដីត មិនទាន់ភ្លឺស្រាងនៅ
ឡើយនោះទ្រង់តើនឡើង បានយាងចេញទៅឯទីស្ងាត់រួច
អធិស្ឋាននៅទីនោះ”។ (ម៉ាកុស ១:៣៥)

២៤.៤.តើអ្នកត្រូវអធិស្ឋានតែនៅពេលព្រឹកទេមែនទេ?

ទេ! មិនមែនទេ អ្នកត្រូវ “អធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ”។
(១ថៃស្សាឡូនីច ៥:១៧)

២៤.៥.អធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ តើមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច?

គឺមានន័យថា អធិស្ឋាននៅរាល់ពេលណាដែលមានឱកាស
សម្រាប់អធិស្ឋាន។ ការនេះក៏ទាមទារឱ្យមាននូវជីវិតដែល
មានវិន័យក្នុងការអធិស្ឋាន ដូចជាហោរាដានីយ៉ែល ត្សិត
“លោកលុតជង្គង់ចុះអធិស្ឋាន ហើយអរព្រះគុណដល់ព្រះ
របស់លោក១ថ្ងៃ៣ដង ដូចជាកាលពីមុន”។
(ដានីយ៉ែល ៦:១០)

**២៤.៦.តើអ្នកត្រូវអធិស្ឋានដោយបិទភ្នែករបស់អ្នកទាំងឱនមុខចុះ
រហូតមែនទេ?**

ទេ! មិនមែនទេ លោកនេហេមាបានធ្វើជាឧទាហរណ៍ដ៏ល្អ
សម្រាប់យើងរាល់គ្នាស្រាប់ ដោយអធិស្ឋានមុនពេលលោក
ផ្តល់ចម្លើយតបនឹងសំណួររបស់ស្តេច “ស្តេចទ្រង់មានបន្ទូល

សួរខ្ញុំថា ដូច្នោះតើអ្នកចង់បានអ្វី ខ្ញុំក៏អធិស្ឋានដល់ព្រះនៃ
ស្ថានសួគ៌ រួចខ្ញុំទូលដល់ស្តេចថា...”។ (នេហេមា ២:៤-៥)

**២៤.៧.ចុះបើអ្នកមិនដឹងអធិស្ឋានយ៉ាងម៉េច ឬមិនដឹងអធិស្ឋានពីអ្វី
ផងនោះ?**

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងជួយអ្នក ត្បិតសារឹកប៉ុលបានមាន
ប្រសាសន៍យ៉ាងច្បាស់ថា៖ “ព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ក៏ជួយសេចក្តី
កំសោយរបស់យើងបែបដូច្នោះដែរ ត្បិតយើងមិនដឹងជាគួរ
អធិស្ឋានសូមអ្វីទេ តែព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ជួយអង្វរជំនួសយើង
ដោយដំរូវដែលរកថ្លែងពុំបានវិញ ប៉ុន្តែព្រះអង្គដែលស្ងប់
ចិត្តទ្រង់ជ្រាបនូវគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណ ត្បិតព្រះវិញ្ញាណទ្រង់
អង្វរជួសពួកបរិសុទ្ធ ឱ្យត្រូវនឹងព្រះទ័យព្រះ”។

(រ៉ូម ៨:២៦-២៧)

មេរៀនទី ២៥ ការស្គាល់ខុសត្រូវ

២៥.១.តើវាសំខាន់មែនទេ ដែលត្រូវស្គាល់ខុសត្រូវ?

វាពិតជាសំខាន់ គ្បិតលោកសាវ័កយ៉ូហានមានប្រសាសន៍ ថា “ពួកស្នូនភ្លាមើយ កុំឱ្យជឿគ្រប់ទាំងវិញ្ញាណឡើយ ចូរ ល្បួងវិញ្ញាណទាំងអស់វិញ ដើម្បីឱ្យបានដឹងជាមកពីព្រះឬ មិនមែន គ្បិតមានហោរាក្លែងក្លាយជាច្រើននាក់ កើតក្នុង លោកិយនេះ”។ (១យ៉ូហាន ៤:១)

២៥.២.តើព្រះយេស៊ូវមិនបានមានបន្ទូលថា “កុំឱ្យថ្កោលទោសគេ ឡើយ ដើម្បីមិនឱ្យមានគេថ្កោលទោសអ្នកវិញ” ទេឬ?

ទ្រង់បានមានបន្ទូលដូច្នោះមែន ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏មានបន្ទូលដែរថា “កុំឱ្យជំនុំជម្រះតាមភាព ដែលមើលតែខាងក្រៅឡើយ ត្រូវ ជំនុំជម្រះតាមសេចក្តីសុចរិតវិញ”។ (យ៉ូហាន ៧:២៤)

២៥.៣.តើមានរឿងអ្វីកើតឡើងបើសិនជាយើងមិនស្គាល់ខុសត្រូវ?

យើងអាចនឹងត្រូវគេនាំទៅរកផ្លូវខុសយ៉ាងងាយ ដូចជា“កូន តូចទាំងត្រូវគ្របអស់ ទាំងខ្យល់នៃសេចក្តីបង្រៀនឆបោក ហើយបក់ផាត់យើងចុះឡើង ដោយសេចក្តីឆបោករបស់ផង មនុស្សហើយដោយឧបាយកល ដែលគេប្រើនឹងនាំឱ្យវង្វេង ទៀតឡើយ”។ (អេភេសូរ ៤:១៤)

២៥.៤.តើអ្នកត្រូវអនុវត្តការស្គាល់ខុសត្រូវយ៉ាងដូចម្តេច?

“ចូរលមើលគ្រប់ទាំងអស់ ហើយកាន់ខ្ជាប់តាមសេចក្តីដែល ត្រឹមត្រូវ”។ (១ថៃស្សាឡូនិច ៥:២១)

២៥.៥.តើអ្នកអាចលមើលគ្រប់ការទាំងអស់យ៉ាងដូចម្តេច?

ដោយប្រៀបធៀបនឹងបទគម្ពីរ ត្បិតលោកហោរាអេសាយ មានប្រសាសន៍ថា “ចូរទៅបើកគម្ពីរបញ្ញាត្តិ និងសេចក្តី បន្ទាល់មើល បើគេនិយាយមិនត្រូវនឹងព្រះបន្ទូលនោះ នោះ គ្មានពន្លឺរះនៅក្នុងខ្លួនទេ”។ (អេសាយ ៨:២០)

២៥.៦.តើអ្នកអាចប្រើបទគម្ពីរដើម្បីនឹងលមើលគ្រប់ការទាំងអស់ យ៉ាងដូចម្តេច?

ដោយរក្សាទុកបទគម្ពីរ និងគោលជំនឿលើបទគម្ពីរនៅក្នុង ចិត្តរបស់អ្នក។ អ្នកសរសេរទំនុកដម្តើងពោលថា “ទូលបង្គំ បានកំណត់ចាំព្រះបន្ទូលទ្រង់ទុកនៅក្នុងចិត្ត ប្រយោជន៍កុំ ឱ្យទូលបង្គំធ្វើបាបទាស់នឹងទ្រង់ឡើយ”។ (ទំនុកដម្តើង ១១៩:១១)

២៥.៧.តើអ្នកអាចបណ្តុះការស្គាល់ខុសត្រូវតាមវិធីណាទៀត?

គ្រូគង្វាល និងគ្រូបង្រៀន គឺសុទ្ធតែជាមនុស្សដែលព្រះជា ម្ចាស់ប្រទានមក ដើម្បីជួយយើងឱ្យលូតលាស់ក្នុងភាព ពេញវ័យ និងការស្គាល់ខុសត្រូវខាងឯវិញ្ញាណ។ អ្នកនឹង រៀនពីពួកគាត់ អ្នកក៏នឹងប្រៀបធៀបអ្វី ដែលពួកគាត់ និយាយទៅនឹងបទគម្ពីរ។ អ្នកនឹងធ្វើឱ្យដូចជាពួកអ្នកក្រុង

បេរោ ត្បិតមាននិយាយពីពួកគេថា “រីឯពួកអ្នកស្រុកនោះ មានចិត្តល្អជាងពួកអ្នកនៅស្រុកថៃស្សាឡូនិច ពួកគេប្រុង ប្រៀបសព្វគ្រប់នឹងទទួលព្រះបន្ទូល ក៏ពិចារណាមើលគម្ពីរ រាល់តែថ្ងៃ ឱ្យបានដឹងជាសេចក្តីទាំងនោះត្រូវឬមិនត្រូវ”។
(កិច្ចការ ១៧:១១)

២៥.៨.តើមានគ្រូគង្វាលណា ឬគ្រូបង្រៀនណាដែលអ្នកត្រូវជៀង វាងទេ?

ពិតជាមានក្នុងចំណោមពួកគេជាច្រើននាក់ គឺជាចចកពាក់ ស្បែកចៀម ត្បិតលោកសាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា “ឱបងប្អូនអើយ ខ្ញុំទូន្មានអ្នករាល់គ្នាឱ្យចំណាំមើល អស់អ្នក បណ្តាលឱ្យបែកបាក់គ្នា ហើយនាំឱ្យមានសេចក្តីរវាតចិត្ត ខុសនឹងសេចក្តីដែលអ្នករាល់គ្នាបានរៀនមក ត្រូវឱ្យបែរ ចេញពីអ្នកទាំងនោះ ត្បិតមនុស្សបែបយ៉ាងនោះមិនមែន គោរពប្រតិបត្តិ ដល់ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ទេ! គេបម្រើតែពោះគេវិញ ទាំងបញ្ឆោតចិត្តមនុស្សស្លូត ត្រង់ដោយពាក្យផ្អែមពិរោះ និងពាក្យបញ្ជើចផង”។
(រ៉ូម ១៦:១៧-១៨)